

ΜΑΡΙΑ ΒΡΕΤΤΟΥ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΕΛΙΔΑ

2021

Θεσσαλονίκη

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Μαρία Βρεττού

Η Μαρία Βρεττού γεννήθηκε το 1979. Είναι απόφοιτος της Ανώτερης Σχολής Δραματικής Τέχνης του Κ.Θ.Β.Ε., απόφοιτος του Τμήματος Κινηματογράφου της Σχολής Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ. και τελειόφοιτος του Διιδρυματικού Προγράμματος Μεταπτυχιακών Σπουδών Δημιουργικής Γραφής του Π.Δ.Μ. με κατεύθυνση Κινηματογραφική- Τηλεοπτική Συγγραφή. Απ' το 2002 έχει εργαστεί ως ηθοποιός, θεατροπαιδαγωγός και σεναριογράφος, σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6987216312

Email: marru_vr@hotmail.gr και marru.vr@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2020 – Μάιος 2021) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Μάνο Κουνουγάκη.

Το θεατρικό έργο *Τελευταία Σελίδα* της Μαρίας Βρεττού διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο διεθνούς φήμης συγγραφέας του φανταστικού Martin Ho, κατάφερε την τελευταία του γυριστή. Τα ξημερώματα, και καθώς έγραφε το τελευταίο βιβλίο του πεντάτομου έπους του, με το ένα χέρι στην πένα και το άλλο στο σπαθί του κεντρικού του χαρακτήρα, έπεσε νεκρός πάνω στο γραφείο του από ανεύρυσμα εγκεφάλου. Ο απρόσμενος θάνατος μαζεύει στο σπίτι το στενό του κύκλο προς αντιμετώπιση της κρίσης. Η νυν σύζυγος βρίσκεται αντιμέτωπη με την πρόην. Η γραμματέας- ερωμένη αραιά και που, κλαίει γοερά για το ανολοκλήρωτο έργο. Ο εκδότης επιμένει πως ο θάνατος δεν πρέπει ν' αποκαλυφθεί πριν κάποιος κοντινός γράψει τα τελευταία κεφάλαια, και ο υπάλληλος του γραφείου τελετών ρωτά αν επιθυμούν ν' απομακρύνει το σπαθί που είναι ακόμα σφιγμένο στο χέρι, ή θα τον αποχαιρετίσουν μ' αυτό...

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΡΘΑ (42-46), νυν σύζυγος του Μάρτιν

ΦΙΝ (50-60), εκδότης και φίλος του Μάρτιν

ΜΑΡΛΑ (29-35), γραμματέας του Μάρτιν

ΟΣΚΑΡ (35- 40), υπάλληλος γραφείου κηδειών

ΕΜΜΑ (50-60), πρόην σύζυγος του Μάρτιν

Άγαλμα του Νοχίρο, στέκεται με ισχυρή παρουσία μέσα στο σαλόνι, σε στιγμή μάχης.

Μπαίνει η Μάρθα. Κατευθύνεται στο μπαρ, σερβίρει αλκοόλ.

Πίνει, κι όπως το κεφάλι της γέρνει προς τα πίσω, το βλέμμα της συναντάει το βλέμμα του Νοχίρο. Μένει πάνω του.

ΜΑΡΘΑ: Κάθαρχα. Καθίκι. Ανισόρροπε. Πολεμιστή της δεκάρας... Εσύ κι η περιπέτειά σου, το- το μεγάλο ταξίδι, η μεταμόρφωσή σου μπάσταρδε! Πότε δαίμονας, πότε σωτήρας, πότε προδότης, πότε θεός... Τίποτα δεν άφησες. Τίποτα δε μένει όρθιο, απ' όπου περνάς, σαρώνεις τα πάντα...

(Γεμίζει άλλη μια το ποτήρι)

Μια φορά να κάνεις πίσω... Μια φορά να πεις έστω- αλλά πώς; Εσύ να κάνεις πίσω; Εσύ είσαι η αρχή, εσύ ο ήρωας, εσύ ο μύθος, τι είμαστε εμείς μπροστά σου; Κρεμιόμαστε από πάνω σου, περιμένουμε την κάθε σου λέξη, και μόλις την πεις, τρέχουμε σαν τρελοί για το θέλημά σου, εσύ ό,τι θες, όποτε το θες, χωρίς καμιά προειδοποίηση, γιατί αλίμονο! Ποιος άλλος ξέρει καλύτερα;... Μόνο εσύ!... Εσύ ξέρεις καλύτερα... Τρομάρα σου... Αφού ξέρεις καλύτερα, γιατί, μπορείς να μου πεις γιατί; Γιατί τώρα που μπήκαν όλα σε μια σειρά, γιατί πού 'μασταν τόσο κοντά; Γιατί δε μπορείς να κάνεις μια φορά αυτό που όλοι περιμένουν από σένα, να πας από 'κει πού 'ρθες, να ησυχάσουμε;! Γιατί δε μας αφήνεις να ησυχάσουμε;! ... Θα σου πω εγώ γιατί... Γιατί πόλεμος πατήρ πάντων, αυτό είσαι... αυτό σ' έθρεψε, αυτό σε γέννησε και γι' αυτό υπάρχεις... Τέρας... Κοιτάς; -

Η Μάρθα σχεδόν παραπατώντας, κατεβάζει μια κουρτίνα κι ανεβαίνει σε καρέκλα.

ΜΑΡΘΑ: Νομίζεις σε φοβάμαι;!

Προσπαθεί να φτάσει την κεφαλή του Νοχίρο να τον καλύψει. Δύσκολα τα πράγματα.

Απ' την εξώπορτα έρχεται ο Φιν.

ΦΙΝ: Τριάντα χρόνια! Τριάντα χρόνια πονήματος, τριάντα χρόνια συγγραφικής πορείας! Αυτή είναι η μέρα Μάρθα, έφτασε η μέρα! Αυτή είναι η μέρα που θα θυμόμαστε χρόνια μπροστά! Ο κόσμος θα τη θυμάται χρόνια μπροστά, κλείνει ο κύκλος! Κλείνει ο κύκλος Μάρθα, το πιστεύεις;! Το νιώθεις στον αέρα;!

ΜΑΡΘΑ, *ακόμα προσπαθεί:* Ναι...

ΦΙΝ: Το τέλος του σύγχρονου έπους που τ' αγιάλιασε μια ολόκληρη γενιά! Μια γενιά μεγαλώσαμε με την ιστορία που φτιάξαμε- μια ολόκληρη γενιά και πόσες ακόμα στη συνέχεια- Δεν κρατιέμαι απ' τον ενθουσιασμό- κατέβα από 'κει πάνω, έφερα σαμπάνια να το γιορτάσουμε, κατέβα- τι κάνεις;...

ΜΑΡΘΑ: Ποτέ δε μπόρεσα να χωνέψω πόσο χώρο πιάνει εδώ μέσα...

ΦΙΝ: Και γι' αυτό τον καλύπτεις;

ΜΑΡΘΑ:-Στο λαιμό μου κάθεται. Δε θέλω να τον βλέπω...

ΦΙΝ: Ο Νοχίρο;

ΜΑΡΘΑ: Μη- μη το κάνεις- μην αρχίζεις-

ΦΙΝ: Τά βαλες με το Νοχίρο;

ΜΑΡΘΑ: Αυτό δεν είναι ο Νοχίρο. Αυτό είναι η στρεβλή απεικόνιση μιας φαντασίωσης- μιας παρωχημένης φαντασίωσης που παρατράβηξε-

ΦΙΝ, *προσπαθώντας να την αποτρέψει:* Άσ' τον! Μην τον καλύπτεις, γρουσουζιά μέρα πού 'ναι, άσ' τον!-

ΜΑΡΘΑ: -Ένα τίποτα που επιμένετε να του απευθύνεστε σαν νά 'ναι κάτι! Ένα τέρας!-

ΦΙΝ: Όχι τέρας ο Νοχίρο-

ΜΑΡΘΑ: Τέρας που δεν αφήνει τίποτα όρθιο! Τέρας που στρώθηκε στο σαλόνι μου και νομίζει πως του ανήκει!

ΦΙΝ: Το δικό του. Το σαλόνι είναι δικό του. Ήταν δικό του πολύ πριν έρθεις εσύ σ' αυτό το σαλόνι.

ΜΑΡΘΑ: Εξακολούθεις να του δίνεις πρόσωπο...

ΦΙΝ: Ενενήντα εκατομμύρια αντίτυπα... Είναι πρόσωπο. Κι αυτή εδώ η στιγμή, είναι η πρώτη εικόνα που ο Μάρτιν συνέλαβε στο κεφάλι του, αυτή η στιγμή, συμβολίζει τη γέννηση και την αρχή-

ΜΑΡΘΑ: Ξέρω τι συμβολίζει! Ξέρω πολύ καλά τι συμβολίζει, γι' αυτό και δε θέλω να το βλέπω!...

Ανάσα.

ΦΙΝ: ...Τι έγινε, καυγαδάκι;... Τα σπάσαμε πάλι;...

ΜΑΡΘΑ: Μ' αυτό; Μπορείς να μαλώσεις μ' αυτό;

ΦΙΝ: Με τον Μάρτιν Μάρθα. Μαλώσατε με το Μάρτιν;... Αν μαλώσατε, καλό θα ήταν να μη μαλώσατε. Θέλω να πω, σήμερα απ' όλες τις μέρες, σήμερα που ολοκληρώνεται το έργο μιας ζωής-

ΜΑΡΘΑ: Ούτε με το Μάρτιν μαλώνεις. Γιατί ο Μάρτιν κι αυτό, ένα και το ίδιο! Ακλόνητοι! Δεν τους ξεκουνάς!

Τη Μάρθα την πιάνει το παράπονο κι αρχίζει να μωξοκλαίει. Ο Φιν φυλλιάζεται κάτι, προς τη λάθος κατεύθυνση.

ΦΙΝ: Αα... Μάλιστα... Πού είναι; Κλείστηκε στο γραφείο;

ΜΑΡΘΑ: Πρέπει να σου πω κάτι Φιν.

ΦΙΝ: Διορθώνει υποθέτω. Θα πρέπει να διορθώνει... Τελευταίες πινελιές;

ΜΑΡΘΑ: Πρέπει να μάθεις κάτι-

ΦΙΝ: Δε θα τα γυρίσεις πάλι. Είχαμε πει τέσσερις μήνες. Τέσσερις ολόκληρους μήνες για να παραδώσει. Εσύ μεσολάβησες, με παρακάλεσες για τέσσερις μήνες κι όταν με κατάφερες, μου υποσχέθηκες πως θά ναι η τελευταία προθεσμία. Υποσχέθηκες πως εσύ θα φρόντιζες να είναι η τελευταία.

ΜΑΡΘΑ,*δείχνοντας προς το Νοχίρο:* Εκεί πεσ' τα. Αυτό φταίει.

ΦΙΝ: Αυτός, μια δουλειά είχε να κάνει. Ν' αποφασίσει αν είναι δαίμονας ή

σωτήρας και να κλείσει τη ρημάδα την ιστορία. Κι όσο αυτός θά 'τρεχε για τις δικές του μάχες, εγώ θά 'τρεχα για τις δικές μου.

ΜΑΡΘΑ: Ωω, με τις μάχες!-

ΦΙΝ: Στο είπα Μάρθα, στο τόνισα, έχω να πείσω οκταμελές συμβούλιο για την καινούργια προθεσμία. Οκταμελές συμβούλιο ίσον πόλεμος! Να τ' αναγνωρίσουμε αυτό σε παρακαλώ, ν' αναγνωρίσουμε πως κι εγώ έδωσα μάχη!

ΜΑΡΘΑ: Το αναγνωρίζω.

ΦΙΝ: Και μετά το συμβούλιο, είχα και το κοινό. Είχα να βρω μια δικαιολογία να στέκει γιατί καθυστερούμε. Να πείσω πως δεν τους κοροϊδεύουμε πέντε χρόνια, να κρατήσω το ενδιαφέρον ζωντανό... Ξέρεις τι σημαίνει να κρατάς το ενδιαφέρον ζωντανό, όταν έχεις καθυστερήσει την κυκλοφορία πέντε χρόνια; Μπορείς να καταλάβεις τι σημαίνει;

ΜΑΡΘΑ: Μπορώ.

ΦΙΝ: Μόνο τον τελευταίο χρόνο μετακίνησα τις ημερομηνίες τρεις φορές. Τώρα θα βγει, πιο μετά θα βγει, το καλοκαίρι θα βγει. Τώρα κάνει διορθώσεις, τώρα είναι λίγο τελειομανής, όχι, δεν πήγε διακοπές, γράφει, ασταμάτητα γράφει, προσπαθεί να μην προδώσει την αγάπη σας στο Νοχίρο-

ΜΑΡΘΑ: Νά 'τος πάλι ο Νοχίρο...

ΦΙΝ: Ό,τι μπορούσα να σκεφτώ, το έκανα, ό,τι μπορούσα να πω το είπα. Κανένας δεν πιστεύει πια πως το χει γράφει. Έχω γίνει περιγελος- έχω ανεχτεί να γίνω περιγελος περιμένοντας τον Μάρτιν. Αλλά ακόμα κι έτσι, δεν εγκατέλειψα. Είπα ας είναι, θα τη γυρίσω την κατάσταση. Θα καταφέρω να το πασάρω σαν αιφνιδιασμό... Θα θυσιάσω τη μάχη για να κερδίσω τον πόλεμο. Και σήμερα κερδίζω τον πόλεμο Μάρθα...

(δείχνοντας το Νοχίρο)

Σαν αυτόν κι εγώ, παίρνω το αίμα μου πίσω! Φτάνει να μου πεις πως το τέλειωσε...

ΜΑΡΘΑ: Δεν ξέρω αν το τέλειωσε, αυτό που ξέρω είναι πως είναι νεκρός.

ΦΙΝ: Τον σκότωσε;!

ΜΑΡΘΑ: Ποιος;

ΦΙΝ: Ο Μάρτιν σκότωσε το Νοχίρο;

ΜΑΡΘΑ: Σταμάτα να το λες αυτό τ' όνομα!

ΦΙΝ: Δεν είχαμε πει να βρει άλλον τρόπο, να μην το σκοτώσει;

ΜΑΡΘΑ: Όχι-

ΦΙΝ: Ν' ακολουθείς τον ήρωα σε πέντε βιβλία και να σου πεθαίνει στο τέλος, είναι χτύπημα για τους αναγνώστες, είναι πρόβλημα, μεγάλο πρόβλημα-

ΜΑΡΘΑ: Ο Μάρτιν, όχι το τέρας, ο Μάρτιν πες πως είναι νεκρός.

Κοιτάζονται.

ΦΙΝ: Κομμένα τα κόλπα. Τρίτη φορά το πρόγραμμα δεν αλλάζει. Δεν έχω άλλες αντοχές...

ΜΑΡΘΑ: Ποιο πρόγραμμα; Ο Μάρτιν σου λέω, είναι νεκρός. Είναι- νεκρός!

ΦΙΝ,*δεν περνάει η πληροφορία:* Ε;...

ΜΑΡΘΑ: Χθες βράδυ δεν έπεσε να κοιμηθεί... Έμεινε να δουλέψει. Το πρωϊ που κατέβηκα να τον δω... τον βρήκα πάνω στο γραφείο στό να χέρι το σπαθί του ακατανόμαστου... σι' άλλο η πένα, χωρίς σφυγμό και κάτασπρο... Κάτασπρο Φιν, έφυγε, ο Μάρτιν, μας άφησε...

ΦΙΝ,*στήλη άλατος:* ...Μας- μας άφησε, πώς; Πώς μας άφησε, δε γίνεται να μας άφησε... Ο Μάρτιν;...

ΜΑΡΘΑ: Ο Μάρτιν-

Μπαίνει η Μάρλα αναμαλλιασμένη, όψη σα να 'ταν κλεισμένη σε κλουβί μια βδομάδα γράφοντας.

ΜΑΡΛΑ: Καταδικασμένος από θεούς και δαίμονες, διαπραγματεύεται την επιστροφή του με τον Άρχοντα του Κάτω Κόσμου. Μια υπόσχεση που δίνει κι η

ανάδυσή του απ' το σκοτάδι, έρχεται να ταράξει την ισορροπία και να ορίσει τη μοίρα των θνητών. Στον πολυαναμενόμενο πέμπτο και τελευταίο τόμο του έπους, το σπαθί του Νοχίρο περιμένει τον κύρη του και κανένας δεν είναι έτοιμος για το τέλος...

Η Μάρλα τους κοιτάζει, περιμένει αντιδράσεις.

ΜΑΡΛΑ: Περίληψη. Για τ' οπισθόφυλλο.

ΦΙΝ: Κάποιο λάθος κάνεις...

ΜΑΡΛΑ: Δεν είναι- δεν είναι καλό;

ΦΙΝ: Σίγουρα κάνεις λάθος, δε μπορεί να μην κάνεις λάθος.

Τα χαρτιά της Μάρλα πάνε κι έρχονται.

ΜΑΡΛΑ: Πομπώδες; Έχω και μια άλλη εκδοχή, πιο εκτεταμένη, μια που ξεκινάει με δίψα για δικαιοσύνη, δώσ' τε μου λίγο...

ΜΑΡΘΑ: Θες να πας να δεις;

ΦΙΝ: Φυσικά και θα πάω να δω...

Ο Φιν φεύγει μέσα βολίδα.

ΜΑΡΛΑ: Άφησε εντολή να μην το ενοχλήσει κανείς αν δε βγει απ' το γραφείο- Τι πάει να δει; Ωχ, ωχ, ωχ, το πήρε μυρωδιά πως δεν είμαστε έτοιμοι; Θα τον συγχύσει τώρα. Κι όποτε τον συγχύζει πεισμώνει. Βδομάδα περνάει για να ξαναπιάσει μολύβι στα χέρια του! Κάτι πρέπει να κάνουμε, τι να κάνουμε, να τον προλάβω;...

Η Μάρθα ανέκφραστη.

ΜΑΡΘΑ: Γυρίζει απ' τον κάτω κόσμο;

ΜΑΡΛΑ: Μμ;

ΜΑΡΘΑ: Το τέρας, γυρίζει απ' τον κάτω κόσμος;

ΜΑΡΛΑ: Ναι, έτσι είπαμε. Αρνείται τη θεϊκή του ταυτότητα για να επιστρέψει.

(Τα χαρτιά πάνε κι έρχονται)

Άλλος τρόπος ν' αναμετρηθεί με τον Ισάο δεν υπάρχει... Αν δεν αναμετρηθεί μαζί του σα θνητός, η μάχη είναι προδιασμένη, όλοι ξέρουμε πως θα νικήσει, χάνουμε το σασπένς... Κάπου εδώ είναι, το σημείωσα...

ΜΑΡΘΑ: Δεν έχεις ιδέα, έτσι;

ΜΑΡΛΑ: Ιδέα για ποιο πράγμα; Το άλλαξε;! Δεν το άλλαξε, δε μπορεί να το άλλαξε... Ξενύχτησα να γράφω εκδοχές του τέλους με βάση την επιστροφή. Μού πε να τ'α χω έτοιμα και θ' αποφασίσει σήμερα το πρωί- Τον άφησα να γράφει τη μονομαχία, γι' αυτό ήταν σίγουρος, στάθηκε μερικά λεπτά σε θέση μάχης για γούρι όπως κι ο...-

(Βλέπει το Νοχίρο σκεπασμένο)

Ο Νοχίρο γιατί είναι έτσι;

ΜΑΡΘΑ: Τού πεσε η μύτη.

ΜΑΡΛΑ: Η μύτη; Πώς τού 'πεσε η μύτη; Απ' τη ζέστη;

Η Μάρθα έχει ήδη αρχίσει να κινείται προς τα μέσα, όταν ακούγεται κουδούνι.

ΜΑΡΘΑ: Κουδούνι. Για δεξ...Για το Νοχίρο θά ναι.

Λέει και χάνεται μέσα.

ΜΑΡΛΑ: Πώς τού 'πεσε η μύτη; Σημάδι είναι αυτό. Να δείτε που είναι σημάδι, κάτι δεν του αρέσει... Αλλιώς- Τώρα ντε!- Πώς έτσι στα ξαφνικά;...

Η Μάρλα ανοίγει την πόρτα, είσοδος Όσκαρ.

ΟΣΚΑΡ: Η κυρία Μάρθα;

ΜΑΡΛΑ: Μάρλα. Η βοηθός.

ΟΣΚΑΡ: Βοηθός, άψογα... Έχω σταθμεύσει στον παράδρομο διακριτικά διακριτικά, κι οι συνεργάτες μου είναι καθ' οδόν. Η ώρα είναι εννιά και τέταρτο, η θερμοκρασία είναι στους τριαντά- δυο βαθμούς... Τριάντα- δύο;!

ΜΑΡΛΑ: Ναι, τόσο πρέπει νά 'ναι, θα λιώσουμε πάλι σήμερα...

ΟΣΚΑΡ: Πρέπει να βιαστούμε.

ΜΑΡΛΑ: Να βιαστούμε. Να βιαστούμε γιατί;

ΟΣΚΑΡ: Η ζέστη είναι εχθρός. Η ζέστη είναι ο μόνος εχθρός αυτή τη στιγμή. Προχωράμε προς το μεσημέρι, ανεβαίνει η θερμοκρασία. Ανεβαίνει η θερμοκρασία, λιγοστεύουν οι επιλογές...

ΜΑΡΛΑ: Ποιες επιλογές...

ΟΣΚΑΡ: Δεν καταλαβαίνετε;

ΜΑΡΛΑ: Όχι.

ΟΣΚΑΡ: ... Συγγνώμη, δε συστήθηκα. Όσκαρ. Απ' το γραφείο.

ΜΑΡΛΑ: Μάρλα. Η βοηθός.

ΟΣΚΑΡ: Τα σέβη μου.

ΜΑΡΛΑ: Και τα δικά μου.

ΟΣΚΑΡ: Μην ανησυχείτε, εσείς μην ανησυχείτε για τίποτα, θα τα φροντίσουμε όλα εμείς. Εγώ δηλαδή, γι' αυτό είμαι εδώ, για να τα φροντίσω όλα εγώ.

ΜΑΡΛΑ: Να τα φροντίσετε. Ποιος είστε όμως...

ΟΣΚΑΡ: Τώρα δεν είπαμε; Όσκαρ, απ' το γραφείο... Με στέλνει το γραφείο για τη διασφάλιση της ακεραιότητας, αυτή είναι η δουλειά μας. Εσείς μην ενοχλείστε, μην ενοχλείστε καθόλου, το ακέραιον θα διασφαλιστεί πάση θυσία. Όποια κι αν είναι η κατάσταση, οι βλάβες πλέον σήμερα είναι αναστρέψιμες, οι περισσότερες τουλάχιστον... Θέλω να πω, υπάρχουν λύσεις για τα πάντα.

ΜΑΡΛΑ, *καταλαβαίνοντας για το Νοχίρο:* Α, λέτε για το... είστε για τη μύτη-

ΟΣΚΑΡ: Λύσεις για τα πάντα και πρωτόκολλο για τα πάντα, δεν αφήνουμε τίποτα στην τύχη. Η ζέστη όμως...

ΜΑΡΛΑ: Αφόρητη...

ΟΣΚΑΡ: Η ζέστη δε βοηθά... Η ζέστη αλλοιώνει.

ΜΑΡΛΑ: Δεν τό χα σκεφτεί...

ΟΣΚΑΡ: Δυσκολεύει τα πράγματα. Επισπεύδει τη διαδικασία.

ΜΑΡΛΑ: Λογικό μου ακούγεται.

ΟΣΚΑΡ: Γι' αυτό και τη μαχόμαστε.

ΜΑΡΛΑ: Γι' αυτό λέτε να βιαστούμε.

ΟΣΚΑΡ: Ακριβώς, γι' αυτό θα πρέπει να βιαστούμε.

ΜΑΡΛΑ: Μπορεί- μπορεί να λιώσει δηλαδή;...

Η Μάρλα ρίχνει γρήγορη ματιά στο άγαλμα.

ΟΣΚΑΡ: Να λιώσει... Δεν την προτιμούμε ποτέ αυτή τη λέξη, είμαστε πολύ προσεκτικοί με την ορολογία, ωστόσο...

ΜΑΡΛΑ: Ωστόσο;

ΟΣΚΑΡ, με τρόπο: Ωστόσο... Τίποτα δεν κρατάει για πάντα, τίποτα δε μπορεί να κρατήσει για πάντα, όλα είναι φθαρτά. Κάθε αρχή έχει ένα τέλος. Θα πρέπει να συμβιβαστούμε με αυτό. Όσο δύσκολο κι αν είναι, θα πρέπει να συμβιβαστούμε...

ΜΑΡΛΑ: Μα είναι από μπρούτζο.

ΟΣΚΑΡ: Μπρούτζο;

ΜΑΡΛΑ: Μπρούτζο, μέταλλο, γερό μέταλλο, το μέταλλο δε λιώνει τόσο εύκολα. Έτσι ξέρω.

Η Μάρλα νεύει ναι, ο Όσκαρ την κοιτάζει κάπως.

ΟΣΚΑΡ: Απ' ό,τι και νά 'ναι, για σας δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας. Είμαι εγώ εδώ τώρα, θα τα φροντίσω όλα εγώ. Πού βρίσκεται μόνο, πείτε που βρίσκεται και θα επέμβω αμέσως.

Η Μάρλα τα χάνει, σα να είναι αυτονόητο, ετοιμάζεται να του δείξει το άγαλμα.

ΟΣΚΑΡ: Πού;

Φιν και Μάρθα μπαίνουν, μ' αίσθηση σαν ο Φιν να εξωθείται.

ΦΙΝ: Είναι πάνω στο κείμενο.

ΜΑΡΘΑ: Και θα τον ρίξεις κάτω για να πάρεις το κείμενο;

ΦΙΝ: Δεν προσπαθούσα να τον ρίξω, προσπαθούσα να τραβήξω το κείμενο -

ΜΑΡΘΑ: Είσαι απεριγραπτος Φιν -

ΦΙΝ: Νομίζω δεν καταλαβαίνεις-

ΜΑΡΘΑ: Μια χαρά καταλαβαίνω-

ΦΙΝ: Μάρθα, σκέψου τι μετράει αυτή τη στιγμή. Τι μετράει -

ΜΑΡΘΑ: Ο Μάρτιν μετράει.

ΦΙΝ: Ο Μάρτιν έφυγε- το κείμενο μετράει.

ΜΑΡΛΑ: Ο Μάρτιν έφυγε;

ΟΣΚΑΡ: Με συγχωρείτε, επειδή κάθε λεπτό μετράει-

ΜΑΡΛΑ: Πού- πού πήγε ο Μάρτιν;

ΦΙΝ: Αυτός ποιος είναι;

ΜΑΡΘΑ: Μαζί μιλήσαμε στο τηλέφωνο;

ΟΣΚΑΡ: Όσκαρ. Τα σέβη μου.

ΜΑΡΘΑ: Μάρθα. Η σύζυγος.

ΟΣΚΑΡ: Τα θερμά μου, τα θερμότερά μου συλλυπητήρια.

ΦΙΝ: Κάλεσες γραφείο τελετών;

ΜΑΡΘΑ: Τι ήθελες να κάνω;

ΦΙΝ: Κάλεσες γραφείο τελετών πριν καλέσεις εμένα;

ΜΑΡΘΑ: Εσύ θα 'ρχόσουν ούτως ή άλλως.

ΜΑΡΛΑ: Τι γραφείο τελετών, τι συλλυπητήρια, τι λέμε;

ΜΑΡΘΑ: Ο Μάρτιν Μάρλα! Ο Μάρτιν είναι νεκρός, αυτό λέμε, ακόμα να καταλάβεις;

ΜΑΡΛΑ: Τι είναι;!

ΦΙΝ, *στη Μάρλα συνωμοτικά:* Πάνω στο κείμενο είναι. Έχει πέσει όλος πάνω στο κείμενο-

ΜΑΡΘΑ, *στον Όσκαρ:* Στο διάδρομο δεξιά. Εκεί θα τον βρείτε.

ΜΑΡΛΑ: Ο Μάρτιν;-...

ΜΑΡΘΑ: Ο- ο γιατρός δεν κατάφερε να τον μετακινήσει. Ο άντρας μου είναι κάπως εύσωμος και...-

ΟΣΚΑΡ: Ω...-

ΜΑΡΛΑ: Δηλαδή, δεν είσαι εδώ για τη μύτη;

ΟΣΚΑΡ: Τι πράγμα;

ΜΑΡΛΑ: Για τη μύτη, τη μύτη του Νοχίρο, δεν είσαι εδώ για τη μύτη, για το Μάρτιν είσαι εδώ; !

Την Μάρλα τώρα την πιάνει.

ΟΣΚΑΡ: Για- για το Νοχίρο; -

ΜΑΡΛΑ: Γιατί δε λες τόση ώρα πως δεν ήρθες για το Νοχίρο;!

ΦΙΝ: Ήρεμα Μάρλα...

ΟΣΚΑΡ: Συγγνώμη, ποιο Νοχίρο, το Νοχίρο απ' το βιβλίο, απ' τον Τρόπο των Θεών;

ΜΑΡΘΑ, *δείχνοντας το άγαλμα:* Ξέρεις κι άλλο Νοχίρο;!

Η Μάρθα φεύγει βολίδα μέσα, ο Όσκαρ καρφώνεται στο άγαλμα, τώρα το βλέπει.

ΜΑΡΘΑ: Τρεις μέρες χωρίς ύπνο, δεν άντεξε, σπάσαν τα νεύρα της-

ΟΣΚΑΡ: Πανοπλία... Και το έμβλημα στην πανοπλία, τ' άστρο του βουνού!... Αυτό είναι τ' άστρο του βουνού!

Ο Όσκαρ πλησιάζει δειλά το άγαλμα, μπορεί να τραβάει και το κάλυμμα.

ΟΣΚΑΡ: Κι αυτός- αυτός είναι ο Νοχίρο...

ΦΙΝ: Δεν έπρεπε να καλέσεις γραφείο τελετών.

ΟΣΚΑΡ: Αυτός είναι... πώς δεν το είδα νωρίτερα;

ΦΙΝ: Ήθελε πιο λεπτό χειρισμό το ζήτημα...

ΟΣΚΑΡ: Συμβολίζει τη στιγμή της γέννησης του αγώνα... Μετά την επιτυχία του δεύτερου βιβλίου, ο Χο παρείγγειλε ένα άγαλμα να το στήσει στο σαλόνι του, *(Τα συνδέει σιγά σιγά)*

δυο μέτρα πλάτος, δυόμισι ύψος... δυόμισι ύψος κι είπε... Συγγνώμη, Μάρτιν δεν είπε;

ΦΙΝ: Να τώρα...

ΟΣΚΑΡ: Μάρτιν Χο;... Είμαι στο σαλόνι- Ο- ο εκλιπών είναι ο Μάρτιν Χο;

ΜΑΡΘΑ: Δυστυχώς...

ΟΣΚΑΡ: Ο- ο εκλιπών- Ω! Δεν το πιστεύω, δεν είναι δυνατόν...

ΜΑΡΘΑ: Νά 'σουν ο μόνος...

ΟΣΚΑΡ: Δηλαδή εγώ είμαι αυτός που θα φροντίσει- Εγώ έχω στα χέρια μου τη φροντίδα του Μάρτιν Χο; ΤΟΥ Μάρτιν Χο;

Ο Φιν ετοιμάζεται να τον πάρει από κοντά, μπαίνει η Μάρλα εκτός ελέγχου.

ΜΑΡΛΑ: Είναι πάνω στο γραφείο είναι, έμεινε πάνω στο γραφείο- όλος πάνω στο γραφείο-

ΦΙΝ: Και πάνω στο κείμενο...

ΜΑΡΛΑ: Και το σπαθί τὸ 'χει στο χέρι- Το σπαθί, το σπαθί του Νοχίρο-

ΟΣΚΑΡ: Το κατάνα του Νοχίρο;!

ΜΑΡΛΑ: Το κατάνα του Νοχίρο-

ΟΣΚΑΡ: Το Σάντο...

ΜΑΡΛΑ, *τρέμοντας*: Το Σάιντο, ναι, το πρωτότυπο Σάιντο- σφιγμένο στο χέρι του είναι-

ΟΣΚΑΡ: Ο Μάρτιν Χο, με το Σάιντο του Νοχίρο...

ΜΑΡΛΑ: Ο Μάρτιν, ναι, πώς όμως!

ΟΣΚΑΡ: Συγγνώμη;

ΜΑΡΛΑ: Πώς λέω, γιατί, το σπαθί στο χέρι;! Πώς έγινε κι έμεινε με το σπαθί στο χέρι;

ΟΣΚΑΡ: Η ψυχή του Σαμουράι...

ΜΑΡΛΑ: Ε;

ΟΣΚΑΡ: Το κατάννα, είναι η ψυχή του Σαμουράι... Έσφιξε το σπαθί του Σαμουράι τις τελευταίες του στιγμές;...

Η Μάρλα σα να το κάνει εικόνα, πνίγει ένα λυγμό.

ΦΙΝ *στη Μάρθα*: Βλέπεις πού μπορεί να φτάσει όλο αυτό;

ΟΣΚΑΡ: Ω, είναι συγκινητικό, πιο πολύ από συγκινητικό, είναι σπαρακτικό- Τι τρόπος να φύγει κανείς. Τι τέλος...

ΜΑΡΛΑ: Έφυγε;... ο Μάρτιν έφυγε! Ο- ο Μάρτιν είναι-

ΟΣΚΑΡ, *γνήσια λύπη* : Ο Μάρτιν Χο είναι νεκρός...

ΜΑΡΛΑ, *φωνάζει σε ξέσπασμα*: Ο Μάρτιν Χο είναι νεκρός!...

ΟΣΚΑΡ: ... Λυπηρό, είναι πολύ λυπηρό...

ΦΙΝ: Είναι, είναι πολύ λυπηρό...Και πολύ πολύ απότομο...

ΟΣΚΑΡ: Πάρα πολύ...

ΦΙΝ: Κανείς μας δεν το περίμενε, χθες το βράδυ δηλαδή και σήμερα, σήμερα το πρωί που τον βρήκαμε, που τον αντικρίσαμε... μας- μας ξάφνιασε όλους, μας αιφνιδίασε... Και πιστεύω κι ο Μάρτιν, κι ο ίδιος ο Μάρτιν δηλαδή...

ΟΣΚΑΡ: Δε θα προλάβει την κυκλοφορία.

ΦΙΝ: Χμ;

ΟΣΚΑΡ: Το βιβλίο. Το τελευταίο βιβλίο που βγαίνει στα τέλη του μήνα. Το περιμένουμε όλοι πως και τι.

ΦΙΝ: Ναι..

ΟΣΚΑΡ: Δε θα το προλάβει...Τι κρίμα, κρίμα, να μην προλάβει την κυκλοφορία του τελευταίου βιβλίου;... Να μην το χαρεί;...

ΜΑΡΛΑ, *πνίγοντας κι άλλο τους λυγμούς της:* Θεέ μου, το βιβλίο...

ΟΣΚΑΡ: Ναι, όχι, δεν είναι, δεν είναι καλό τέλος αυτό, να μη ζήσει την ολοκλήρωση της επιτυχίας του;

ΦΙΝ: Είναι- είναι τρομερό, κι η στιγμή, η στιγμή είναι ιδιαίτερος ευαίσθητη... για όλους...

ΟΣΚΑΡ: Μα πώς έγινε;

ΦΙΝ: Απότομα. Και δεν υπάρχουν λέξεις να περιγράψει κανείς το πως είναι να χάνεις τόσο απότομα τον άνθρωπο σου. Είμαστε συντετριμμένοι, κανείς μας δεν τό 'χει συνειδητοποιήσει ακόμα...

ΟΣΚΑΡ: Συμπάσχω...

ΦΙΝ: Ο Μάρτιν μας έχει προσφέρει πολλά... Κι όλοι νιώθουμε το χρέος, όσοι είμαστε κοντά του, νιώθουμε χρέος να τον προστατεύσουμε.

ΟΣΚΑΡ: Φυσικά...

ΦΙΝ: Ένας τέτοιος άνθρωπος που ζύγιαζε την κάθε λέξη που 'πεφτε στο χαρτί... Που με τόση επιμέλεια φρόντιζε την κάθε λεπτομέρεια... είμαι σίγουρος πως σ' ένα τέτοιο αναπάντεχο ενδεχόμενο... δε θα ήθελε να διαρρεύσει η πληροφορία του θανάτου του άναρχα...

ΟΣΚΑΡ: Όχι. Φυσικά και όχι...

ΦΙΝ: Θα ήθελε να το ανακοινώσει όποτε εκείνος επιθυμεί.

ΟΣΚΑΡ: Κατανοητό. Απόλυτα.

ΦΙΝ: Σ' αυτή τη δύσκολη ώρα, θά 'θελε να ξέρει πως μπορεί να βασιστεί επάνω μας, να μην τον προδώσουμε.

ΟΣΚΑΡ: Να τον προδώσουμε; Ποτέ! Πείτε πως είμαι ο Ανακάμπου.

ΦΙΝ: Πώς;

ΟΣΚΑΡ: Τόμος τρίτος; Κεφάλαιο τέταρτο; Ο Νοχίρο συναντά τον ορεισμένο του αντίπαλο Ανακάμπου. Οι δυο τους μάχονται μέχρι την αυγή. Ο Νοχίρο ξέρει. Ο Ανακάμπου δεν ξέρει.

ΜΑΡΛΑ, μωξοκλαίγοντας: Η ανατροπή του Ισάο...

ΟΣΚΑΡ: Είναι το πιο ανατριχιαστικό σημείο του βιβλίου, το πιο ανατριχιαστικό! Εκεί αλλάζει όλη η ροή της ιστορίας! Ο Νοχίρο, στέκεται απέναντι στον άνθρωπο που τον ντρόπιασε, στον άνθρωπο που τον εξόρισε, που τού στέρησε την τιμή...

ΦΙΝ: Ναι...

ΟΣΚΑΡ: Το κατάνα του Ανακάμπου δεν αντέχει στην πίεση... σπάει...

ΦΙΝ: Ναι...

ΟΣΚΑΡ: Ο Νοχίρο τον έχει. Η λεπίδα του αστράφτει στο λαιμό του Ανακάμπου, η δικαίωση, είναι μια σπαθιά μακριά... Μια σπαθιά, κι η ντροπή ξεπλένεται, όλα γίνονται όπως πριν... Μόνο που ο Νοχίρο ξέρει. Ξέρει πως ο εχθρός, ο πραγματικός εχθρός, δεν είναι ο Ανακάμπου...

ΦΙΝ: Ναι.

ΟΣΚΑΡ: Και παίρνει την απόφαση... Δεν το κάνει. Τραβάει τη λεπίδα μακριά, χαρίζει τη ζωή στον Ανακάμπου, και τότε εκείνος για πρώτη φορά- το λέω κι ανατριχιάζω- βλέπει με τα μάτια του Νοχίρο... Βλέπει πως ο Ισάο είναι ο εχθρός. Ο μόνος εχθρός, ο θάνατος ο ίδιος...

ΦΙΝ: Έτσι, έτσι ακριβώς, ναι...

ΟΣΚΑΡ: Ο Ανακάμπου επιστρέφει στο στράτευμα του Ισάο και δε μιλάει. Δε λέει τίποτα, ούτε για τη μονομαχία, ούτε που του χάρισε τη ζωή. Κρατάει το μυστικό. Κι όταν οι σάλπιγγες ηχούν στη μάχη των Αιρετών... Κάνει το πέρασμα και στέκεται πλάι του. Στέκεται άξιος κι έμπιστος συμπολεμιστής...

Η Μάρθα έχει βάλει άλλο ένα ποτό να πει.

ΦΙΝ: Εκπληρητικό, δεν είναι;

ΟΣΚΑΡ: Μόνο εκπληρητικό;! Η δύναμη της συγχώρεσης για το μεγαλύτερο καλό...

ΦΙΝ: Πάντα το μεγαλύτερο καλό...

ΟΣΚΑΡ: Και η μεγαλοσύνη του Ανακάμπου να ξεπεράσει τον εαυτό του, ν' αποτάξει την ανατροφή του, να δει πέρα απ' το προσωπείο του στρατιώτη... Να δει την αλήθεια...

ΦΙΝ: Με χαροποιεί... Με χαροποιεί ιδιαίτερα που ξέρετε τόσο καλά την ιστορία.

ΟΣΚΑΡ: Έντεκα χρονών ήμουν όταν κυκλοφόρησε ο πρώτος τόμος... Μου τό 'φερε ο πατέρας μου, δώρο. Πρώτη έκδοση. Τότε δεν τα πήγαινα και πολύ καλά με το διάβασμα και ήταν ένας τρόπος να... να με κάνει να τ' αγαπήσω τέλος πάντων. Τις πρώτες σελίδες, εκείνος μου τις διάβασε. Έλα να σου διαβάσω κάτι μαγικό, μου είπε κι άρχισε... Πριν γυρίσει την πρώτη σελίδα, είχα γαντζωθεί. Με μάγεψε, με τράβηξε στον κόσμο του απ' τις πρώτες γραμμές, σε τρεις τέσσερις μέρες, τό 'χα τελειώσει το βιβλίο, το ρούφηξα! Μετά τον κυνηγούσα εγώ να του διαβάσω εγώ τη συνέχεια. Μέχρι να βγει το επόμενο, διαβάζαμε το πρώτο ξανά και ξανά, τον ρωτούσα τι θα γίνει, πώς μπορεί να πάει η ιστορία. Φτιάξαμε κι ένα... ένα ξύλινο σπαθί, καταλαβαίνετε, έκανα πως ήταν το Σάιντο, πήγαινα πέρα δώθε κι έπαιζα τις μάχες, μ' αυτό αποκοιμιόμουν!

ΦΙΝ: Για φαντάσου...

ΟΣΚΑΡ: Έντεκα χρονών, χώθηκα στον κόσμο του και δε βγήκα ποτέ!

ΦΙΝ: Ακούς Μάρθα;

ΜΑΡΘΑ: Ακούω...

ΟΣΚΑΡ: Ο Νοχίρο για μένα ήταν πρότυπο, ήταν κώδικας ζωής... Η ιστορία

του δε μ' άφησε ποτέ, πάντα μ' ακολουθούσε... Και τώρα, και τώρα ακόμα το συζητάω μαζί του, τι έγινε στο περασμένο τόμο, τι θα γίνει στον επόμενο, το συζητάμε συχνά πυκνά... με τον πατέρα μου.

ΦΙΝ: Με τον πατέρα σου...

ΟΣΚΑΡ: Ναι! Δε βλέπει πια και... δεν είναι και τόσο στα καλά του... Τον τέταρτο τόμο του τον διάβασα εγώ. Μέχρι και την τελευταία σελίδα. Δυο φορές. Πώς και τι περιμένει να κυκλοφορήσει ο πέμπτος να του τον διαβάσω κι αυτόν.

ΦΙΝ: Εκπληκτικό...

ΟΣΚΑΡ: Είναι το τέλος. Είναι η ολοκλήρωση μιας ιστορίας. Μας έδωσε αυτή η ιστορία. Μας έφερε πιο κοντά. Του χρωστάω πολλά.

ΦΙΝ: Του πατέρα σου;

ΟΣΚΑΡ: Του Νοχίρο. Του- του Χο δηλαδή, που έπλασε το Νοχίρο. Και μιας και προέκυψε το βιβλίο... - ρωτάω με όλο το σεβασμό, θα- θα βγει το βιβλίο, δε θα βγει; Θέλω να πω- επειδή...

ΦΙΝ: Το βιβλίο θα βγει-

ΟΣΚΑΡ: Δεν αλλάζει κάτι...

ΦΙΝ: Τίποτα δεν αλλάζει, όλα είναι προγραμματισμένα-

ΟΣΚΑΡ: Σίγουρα δεν αλλάζει...

ΦΙΝ: Το βιβλίο θα βγει και θα το διαβάσεις στον πατέρα σου Όσκαρ, άλλο είναι το θέμα τώρα... Σκεφτήκατε ποτέ τι θάκανε ο Νοχίρο αν ο Ανακάμπου τον πρόδιδε;

ΟΣΚΑΡ: Χμ;

ΦΙΝ: Πάντα με βασάνιζε το ερώτημα σ' εκείνο το σημείο, τι θα έκανε ο Νοχίρο αν ο Ανακάμπου πρόδιδε στον Ισάο το μυστικό...

ΟΣΚΑΡ: Τι θά'κανε; Θά'χανε τη μάχη. Συντριπτική ήττα, δε θα μπορούσε να προχωρήσει.

ΦΙΝ: Θά'χανε τη μάχη, ακριβώς... Αυτό πρέπει να κάνουμε λοιπόν.

ΟΣΚΑΡ: Να χάσουμε τη μάχη;

ΦΙΝ: Να κρατήσουμε το μυστικό. Όλοι όσοι είμαστε εδώ σήμερα. Να κρατήσουμε το μυστικό του Νοχίρο μέχρι να ρθει η σωστή στιγμή για την αποκάλυψη. Η σωστή στιγμή της αποκάλυψης είναι αυτό που -

ΟΣΚΑΡ: εξασφαλίζει την έκβαση...

ΦΙΝ: Μόνο έτσι μπορούμε να προχωρήσουμε μ' επιτυχία... Συμφωνούμε σ' αυτό;

Κοιτάζονται.

ΟΣΚΑΡ: Ζωή και θάνατος σε μια λεπτή κλωστή, βαδίζουν μαζί,... Το βλέπω κάθε μέρα. Είναι τραγικό το πως έμελλε να συναντηθούμε κάτω από μια τέτοια συνθήκη. Νά 'στε βέβαιος όμως, το μυστικό του Νοχίρο είναι ασφαλές. Θα τον υπηρετήσω όπως ακριβώς αρμόζει σ' έναν πολεμιστή του κύρους του.

Η Μάρλα αφήνει μερικούς λυγμούς.

ΟΣΚΑΡ: Μην ανησυχείτε κυρία. Μπορείτε να βασιστείτε πάνω μου... Θα γίνει το καλύτερο που μπορεί να γίνει για τον αγαπημένο σας...

Βαρύς λυγμός από τη Μάρλα. Ο Όσκαρ με ανάλογο ύφος κινείται προς τα μέσα.

Ο Φιν με τάση ν' ακολουθήσει τον Όσκαρ, η Μάρθα του μπλοκάρει το δρόμο.

ΦΙΝ: Τον άκουσες... Θες να πιάσει το κείμενο στα χέρια του;... Αν δε θες να πάω εγώ, να πας εσύ, αλλά κάποιος πρέπει να είναι μέσα μαζί του, δεν είναι να τον αφήσεις μόνο. Μην είσαι παράλογη Μάρθα... Δεν είναι η ώρα για να είμαστε παράλογοι...

Ο Φιν πηγαίνει μέσα.

Η Μάρλα ακόμα μωζογλαίει.

Η Μάρθα περιμένει να δει τι θα κάνει η Μάρλα, η Μάρλα συνεχίζει, η Μάρθα ενοχλείται.

ΜΑΡΘΑ: Αυτό που κάνεις τώρα...Το βρίσκεις απαραίτητο;...

Η Μάρλα συνεχίζει να κλαίει.

ΜΑΡΘΑ: Το σταματάς;...

ΜΑΡΛΑ: Δε-δε μπορώ...

ΜΑΡΘΑ: Μπορείς δε μπορείς, σταμάτα το! Σταμάτα να κλαις!

ΜΑΡΛΑ: Δε το ελέγχω... Μου- μού 'ρχεται. Δε μπορώ να το χωνέψω.

ΜΑΡΘΑ: Γιατί μπορώ εγώ;...

ΜΑΡΛΑ: Αν έφυγε, αν έφυγε στις τρεις... εγώ... εγώ-

ΜΑΡΘΑ: Εσύ, τον είδες τελευταία.

ΜΑΡΛΑ: Με φώναζε... Μου έδωσε οδηγίες... μου είπε να μην τον ενοχλήσω μέχρι να βγει από το γραφείο. Αυτό μου είπε, να μην τον ξαναενοχλήσω μέχρι να βγει απ' το γραφείο.

ΜΑΡΘΑ: Κι εμένα αυτό μου είπε.

ΜΑΡΛΑ: Ζήτησε να φτιάξω όσες εκδοχές μπορώ για το τέλος, νά 'χει ένα χάρτη έτοιμο, να μπορεί να σκεφτεί πιο γρήγορα...

Η Μάρλα άλλο ένα κύμα.

ΜΑΡΛΑ: Δεν καταλαβαίνω... ήταν μια χαρά-

ΜΑΡΘΑ: Αγχωμένος ήταν.

ΜΑΡΛΑ: Ήταν μια χαρά, αποφασισμένος.

ΜΑΡΘΑ: Αγχωμένος ήταν που δεν είχε τις σελίδες.

ΜΑΡΛΑ: Ήξερε τι θα γράψει.

ΜΑΡΘΑ: Ω, Μάρλα, για τον Μάρτιν μιλάμε, ποτέ δεν ήξερε τι θα γράψει.

ΜΑΡΛΑ: Αυτή τη φορά, ήξερε !

ΜΑΡΘΑ: “Το έχω Μάρθα! Το έχω πιάσει, είναι όλο εδώ!”... Σαράντα φορές τ’ άκουσα μόνο μέσ’ στον τελευταίο μήνα! Όλο το είχε κι όλο τίποτα δεν είχε, τίποτα δε του φαινόταν καλό...

ΜΑΡΛΑ: Την προηγούμενη βδομάδα-

ΜΑΡΘΑ: Δε θα μιλήσουμε γι’ αυτό. Γι’ αυτό δε θα πούμε τίποτα. Την απέρριψε εκείνη την εκδοχή.

ΜΑΡΛΑ: Μια που τό ‘γραψε, μια που τό σβησε, ξεκίνησε απ’ την αρχή.

ΜΑΡΘΑ: Ένα ολόκληρο βιβλίο και τό ‘σβησε, Θέε μου δηλαδή αυτός ο άνθρωπος...

ΜΑΡΛΑ: Δε μπορούσε ν’ αποφασίσει.

ΜΑΡΘΑ: Δεν ήθελε να το τελειώσει, αυτό είναι.

ΜΑΡΛΑ: Δεν ήθελε να τ’ αποχωριστεί.

Η Μάρθα την κοιτάζει θυμωμένη που το κατάλαβε αυτό για τον άντρα της.

ΜΑΡΛΑ: Τού δινε δύναμη ο Νοχίρο. Ο Μάρτιν τον έπλασε, αλλά ο Νοχίρο του ‘δινε πνοή. Τον γέμιζε με διάθεση, με κουράγιο να διεκδικήσει, να πολεμήσει, να ζήσει, να τα ξεινήσει όλα από την αρχή...

ΜΑΡΘΑ: Ναι ε;

ΜΑΡΛΑ: Όταν έμπαινε σ’ εκείνο το γραφείο... Ήταν σα να πέφτει στη μάχη... Οι λέξεις που έπρεπε να ξεκαθαρίσει, μια μια σαν σπαθιές πέφταν πάνω στο χαρτί... Τον έβλεπα ν’ αγωνίζεται, να στέκεται ατρόμητος μπροστά σε κάθε πρόκληση, να μην το βάζει κάτω, κι ήταν σα να βλέπω τον ίδιο το Νοχίρο. Γινόταν ο Νοχίρο όταν καθόταν να γράψει... Κι όλα γύρω του συνομωτούσαν στο να γίνει ο Νοχίρο... Μέχρι και το πώς έπεφτε το φως απ’ το παράθυρο... Το πρωινό φως πάνω στα μάτια του, τού ‘δινε μια λάμψη... Σα σπίθες να πετάγονταν απ’ τα μάτια του, έλαμπε κανονικά, κι η καρδιά του σα μικρού παιδιού, χαμογελούσε-

Η Μάρθα παρακολουθεί ενοχλημένη το παραλήρημα θαυμασμού της Μάρλας.

Η Μάρλα καταλαβαίνει πως ξεπέρασε το όριο, μαζεύεται.

ΜΑΡΛΑ: Το- το σπαθί αλήθεια, πώς βρέθηκε στα χέρια του; Δεν- δεν τό 'χε όταν έφυγα απ' το γραφείο... Το ζήτησε, του το πήγατε εσείς;

Μπαίνει ο Φιν καταϊδρωμένος και πανικόβλητος με μερικές σελίδες στο χέρι.

ΦΙΝ: Για πες μου λίγο... Εδώ, σελίδα εκατόν δεκάξι.

(Διαβάζει την τελευταία σελίδα)

“ Έσφιξε τη λαβή στο χέρι, θυμήθηκε. Τον ανοιξιάτικο αέρα, το πρωινό τσάι, τη μυρωδιά του σφενδαμιού. Ήξερε τι πρέπει να κάνει. Άφησε τη λεπίδα να πέσει στο σκοτάδι ξανά και ξανά. Άκουσε τον Χάκου να στριγγλίζει, να του κλείνει το δρόμο. Ο εχθρός, αόρατος. Μα η λεπίδα ακούραστη έπεφτε πάνω στο σκοτάδι. Με κάθε χτύπημα, άνοιγε λίγο περισσότερο το δρόμο της επιστροφής. Με κάθε χτύπημα, λίγο περισσότερο φως επέστρεφε στα μάτια του. Κανένας δεν τον ήθελε σ' αυτόν τον κόσμο, κανένας δεν τον περίμενε, μα μια αόρατη κλωστή τον τραβούσε να γυρίσει;-” Τι είναι αυτό;!

ΜΑΡΘΑ: Συγχαρητήρια Φιν. Τα κατάφερες. Το τράβηξες κάτω απ' το νεκρό.

ΜΑΡΛΑ, *φάγοντας τις σελίδες της:* Το σπαθί ήταν στον πάνω κόσμο, το άλλαξε;

ΦΙΝ, *πασάροντας το χαρτί:* Η μάχη με τον Χάκου είναι αυτή; Το πέραςμα απ' τον κάτω κόσμο;

ΜΑΡΘΑ, *πιάνοντας το κείμενο:* “ Σκοτάδια, λεπίδες, μια αόρατη κλωστή τον τραβούσε να γυρίσει” Αυτό φαίνεται να είναι.

ΦΙΝ: Ωραία.

ΜΑΡΘΑ: Ωραία;

ΦΙΝ: Τέλεια. Και μετά;

ΜΑΡΘΑ: Τι μετά;

ΦΙΝ: Μετά τι γίνεται, που πάει, βρίσκει τον Ανακάμπου, οργανώνει πραξικόπημα, ζει, πεθαίνει, γίνεται αυτοκράτωρας, ζητιάνος; Πώς συνεχίζει;

ΜΑΡΘΑ: Πού θες να ξέρω;

ΦΙΝ: Πού είναι οι μάχες στον πάνω κόσμο, που είναι η δέσμευση στον Χάκου, πού είναι η τελική αναμέτρηση, ο κακός χαμός που περιμένουμε να γίνει;

ΜΑΡΘΑ: Στα συρτάρια του γραφείου έψαξες;

ΜΑΡΛΑ: Τα συρτάρια δεν έχουν τίποτα...

Η Μάρθα άγριο κοίταγμα στη Μάρλα.

ΜΑΡΛΑ: Δεν έχουν... Τον βοήθησα να τ' αδειάσει προχθές, δεν ήθελε να τριγυρίζουν άσχετες σελίδες.

(Με νόημα στη Μάρθα)

Τα ξεκαθάρισε όλα, δεν είπαμε;

ΦΙΝ: Τι έκανε;

ΜΑΡΛΑ: Τα ξεκαθάρισε-

ΜΑΡΘΑ: Αν τα ξεκαθάρισε, τότε αυτό είναι, ό,τι κρατάς στα χέρια σου.

ΦΙΝ, *στα πρόθυρα εγκεφαλικού:* Συγγνώμη, συγγνώμη... Δηλαδή μου λες πως αυτή εδώ, είναι η τελευταία σελίδα, η τελευταία-τελευταία σελίδα πού 'γραψε, άλλο δεν έχει;

ΜΑΡΘΑ: Αυτό δε βρήκες;

ΦΙΝ: Εκατόν δεκάξι σελίδες βρήκα.

ΜΑΡΘΑ: Τόσες είχε, τι να σου πω;

ΦΙΝ: Πού είναι το τέλος Μάρθα;!

ΜΑΡΘΑ: Το τέλος έγραφε Φιν, μέχρι που έπεσε νεκρός! Τι άλλο θες;

ΦΙΝ: Εκατόν δεκάξι- Τέσσερις μήνες για εκατόν-δεκάξι σελίδες;! Θεέ μου είναι μισό... Είναι μισό και λιγότερο απ' το μισό! Κι εσύ τό 'ξερες πως είναι μισό... Τό 'ξερες πως είναι μισό και δεν είπες τίποτα!

ΜΑΡΘΑ: Ήσουν κάθετος πως άλλη προθεσμία δεν έχει-

ΦΙΝ: Τριάντα χρόνια συνεργάτης του, τριάντα χρόνια φίλος- Εγώ τον ανακάλυψα, εγώ τον ώθησα να γράψει, εμένα τραβούσε στις εξοχές να ηρεμήσει όταν μπλόκαρε, και το ρημάδι το σπαθί που είναι σφηνωμένο στο χέρι του, εγώ του τό φερα δώρο, πριν καν σου περάσει απ' το μυαλό πως θα μπορούσες να τον γνωρίσεις! Τριάντα χρόνια συμπαραστάτης, σε ποιο σημείο ακριβώς θεώρησες πως δεν έπρεπε να μου το πεις;!

ΜΑΡΘΑ: Ήσουν κάθετος Φιν!

ΦΙΝ: Ήμουν κάθετος για να πειστεί να γράψει! Ο Μάρτιν αν δεν πειστεί, δε γράφει! Ήμουν κάθετος για να μη μείνω μ' εκατόν δεκάξι σελίδες στο χέρι!... Κι έμεινα τελικά μ' εκατόν δεκάξι σελίδες στο χέρι!... Τι έγινε; Τι έγινε; Πώς έγινε; Πώς τ' άφησες να γίνει;

ΜΑΡΘΑ: Τ' άφησα;! Τι θες να πεις τ' άφησα;

ΦΙΝ: Τίποτα, τίποτα, εντάξει-

ΜΑΡΘΑ: Όχι, τι θες να πεις τ' άφησα;!

ΦΙΝ: Τίποτα, το παίρνω πίσω, το παίρνω πίσω-

ΜΑΡΘΑ: Θα το ρίξεις πάνω μου; Αυτό έχεις σκοπό να κάνεις, να το ρίξεις πάνω μου;-

ΦΙΝ: Όχι, όχι, παραφέρθηκα, τ' αναγνωρίζω... Εντάξει, δε το ρίχνω πάνω σου... έχουμε εκατόν δεκάξι σελίδες, αυτό έχουμε...πρέπει να το πάρω απόφαση πως έχουμε...

Ο Φιν ξεφουσαίει βλέποντας τις εκατόν δεκάξι σελίδες.

ΦΙΝ: Πες μου τουλάχιστον τι σου σου είπε... Τελευταία φορά που τον είδες, χθες.

ΜΑΡΘΑ: Για το τέρας;

ΦΙΝ: Για το τέρας.

ΜΑΡΘΑ: Τίποτα δεν είπε. Ζήτησε το τσάι του, του πήγα το τσάι του.

ΦΙΝ: Και τι είπε;

ΜΑΡΘΑ: Καληνύχτα Μάρθα.

ΦΙΝ: Μόνο αυτό;

ΜΑΡΘΑ: Τι άλλο περιμένεις να μου πει, να συμπύζει δυακόσιες σελίδες σε μια φράση επειδή το τέλος ήταν κοντά;

ΦΙΝ: Μάρθα, Μάρθα... και πριν από χθες... ένα μήνα πριν... μια βδομάδα πριν... Όταν έτρωγε, όταν έκανε τη βόλτα του, πριν πέσει στο κρεβάτι- δε σου μίλησε για το πώς πάει το πράγμα, τι γράφει, πώς θα το τελειώσει;

ΜΑΡΘΑ: Όχι.

ΦΙΝ: Δεν έριξε έστω μια ιδέα, δε σε ρώτησε τη γνώμη σου για κάτι; Δε μπορεί!

ΜΑΡΘΑ: Σταμάτησε να ρωτάει τη γνώμη μου. Απ' τη ρημάδα τη στιγμή που ξεκίνησε το πέμπτο βιβλίο,

(Ρίχνει και μια φαρμακερή ματιά στη Μάρλα)

για όλα τα στραβά της αφήγησης έφταιγα εγώ. Ότι δεν του καθόταν, ό,τι δεν τού βγαίνει, πάνω μου τό ριχνε, εγώ ήμουν το κόκκινο πανί που τον μπλόκαρε. Κι έτσι βρήκε τη λύση. Κλεινόταν στο γραφείο από νωρίς... έβγαине απ' το γραφείο αργά... και δε χρειαζόταν να μου πει τίποτα.

ΦΙΝ: Δε σου μιλούσε.

ΜΑΡΘΑ: Όχι.

ΦΙΝ, *στη Μάρλα:* Μάλιστα... Εσένα;

ΜΑΡΛΑ: Εμένα τι;

ΦΙΝ: Εσένα σίγουρα σου μιλούσε, δε μπορεί. Σημειώσεις. Δωσ' μου τις σημειώσεις.

ΜΑΡΛΑ: Ποιες σημειώσεις;

ΦΙΝ: Αυτά που 'γραφες χθες βράδυ, έγγραφες χθες βράδυ, δεν έγγραφες;

ΜΑΡΘΑ: Οι σημειώσεις δεν είναι του Μάρτιν-

ΦΙΝ: Πού είναι αυτά πού γραφες;

ΜΑΡΘΑ: Και να στα δώσει, δεν είναι του Μάρτιν.

ΦΙΝ: Εσύ πού το ξέρεις, αφού δε σου μιλούσε.

ΜΑΡΘΑ: Από χθες το μεσημέρι, κόλλησε στο πέμπτο κεφάλαιο και της ζήτησε κάποιες σελίδες μήπως φανούν χρήσιμες.

ΜΑΡΛΑ: Σήμερα θ' αποφάσιζε.

ΜΑΡΘΑ: Σήμερα το πρωί θα τά βλεπε και θ' αποφάσιζε πως θα το κλείσει.

Θα σου λεγε πως θα συνεχίσει. Αυτό θα σου δινε.

ΦΙΝ: Σήμερα θα μού 'λεγε πώς θα συνεχίσει; Τη μέρα που το συμβούλιο περιμένει αντίγραφα, τη μέρα που το τυπογραφείο είναι έτοιμο ο Μάρτιν θα μού λεγε απλά πώς θα συνεχίσει! Τελευταία προθεσμία, τελευταίο βιβλίο και πάλι είχε σκοπό να με κρεμάσει!

ΜΑΡΘΑ: Όλους μας Φιν. Κάθε μέρα. Ό,τι ήθελε ο Μάρτιν, όποτε ήθελε ο Μάρτιν κι όπως ήθελε ο Μάρτιν...

(Με μισή ματιά προς το Νοχίρο)

Τριάντα χρόνια συνοδοιπόρος, σήμερα περίμενες να το καταλάβεις;

ΜΑΡΛΑ: Ποιος απ' τους δυο σας είχε έναν ολόκληρο κόσμο να διαχειριστεί; Ποιος;

Κι οι δυο κοιτάζουν τη Μάρλα.

ΜΑΡΛΑ: Κανένας δεν ήταν στη θέση του. Κανένας σας δεν είχε ν' αποφασίσει ποιος ζει, ποιος πεθαίνει, πως πορεύονται οι χαρακτήρες, τι κάνουν, σε τι πιστεύουν... Νομίζετε πως όλο αυτό είναι απλό; Επειδή το διαβάζετε σε μια νύχτα, νομίζετε πως γίνεται μέσα σε μια νύχτα;... Δε σας κρέμασε. Δεν ήθελε να κρεμάσει κανέναν. Το καλύτερο ήθελε να κάνει. Το καλύτερο προσπαθούσε για όλους.

ΦΙΝ, στη Μάρθα: Τι λέει;...

ΜΑΡΘΑ: Δεν ξέρω τι λέει και μη με σκοτίζεις άλλο. Άσε με στον πόνο μου, κηδεία έχω να ετοιμάσω.

Η Μάρθα σηκώνεται να πάει προς τα μέσα.

ΦΙΝ: Κηδεία πού;! Κηδεία να μαζευτεί κόσμος;! Εδώ δεν έχουμε τέλος!

ΜΑΡΘΑ: Κι επειδή δεν έχουμε τέλος δε θα τον κηδεύσουμε;

ΦΙΝ: Θα τον κηδεύσουμε. Φυσικά και θα τον κηδεύσουμε. Όχι όμως τώρα. Όχι τώρα αμέσως.

ΜΑΡΘΑ: Σαν πότε υπολογίζεις να τον κηδεύσουμε;

ΦΙΝ: Δεν ξέρω... σε μερικές μέρες.

ΜΑΡΘΑ: Σε μερικές μέρες;!

ΦΙΝ: Δώσ' μου μερικές μέρες να δω τι θα κάνω, τι θα πω, πώς να τη χειριστώ την κατάσταση.

ΜΑΡΘΑ: Και με την κατάσταση μέσα εγώ τι θα κάνω αυτές τις μερικές μέρες; Εγώ πώς θα τη χειριστώ;

ΦΙΝ: Θα βρούμε τρόπο. Θα βρούμε κάποιο τρόπο.

ΜΑΡΘΑ: Τι τρόπο, ποιον;- Μη μου πεις... Περιμένεις να τον κρατήσω κάπου κλεισμένο μέχρι να σε βολεύει. Αυτό περιμένεις;!

ΦΙΝ: Όχι, όχι... σου ζητάω όμως λίγο χρόνο. Αυτή τη φορά εγώ είμαι αυτός που σου ζητάω χρόνο. Μετά απ' όλο το χρόνο που σου χω δώσει εγώ, μετά απ' όλα όσα έχω κάνει για σένα, νομίζω μου οφείλεις λίγο χρόνο...

Η Μάρθα πάει ν' αντιδράσει, ο Φιν δεν την αφήνει.

ΦΙΝ: Θα τα κάνουμε όλα σωστά... Θα γίνουν όλα όπως πρέπει. Στο υπόσχομαι. Αρκεί να μη γίνουν τώρα αμέσως- Το βιβλίο σκέψου - Αν ακουστεί πως ο Μάρτιν πέθανε, θα καταλάβουν πως βιβλίο δεν υπάρχει-

ΜΑΡΘΑ: Και λες να με νοιάζει το βιβλίο;!

ΦΙΝ: Και να σε νοιάζει και σε κόφτει πρέπει, μη λες δε σε νοιάζει! Υπάρχουν δεσμεύσεις, συμφωνίες, συμφωνητικά, έχεις επωφεληθεί απ' αυτά, εσύ νομίζεις δεν έχεις ευθύνη;

ΜΑΡΘΑ: Εγώ έχω ευθύνη;

ΦΙΝ: Εσύ είχες την ευθύνη! Εσύ είχες την ευθύνη να το τελειώσεις και δεν το τέλειωσε!

ΜΑΡΘΑ: Δεν είναι δίκαιο... Δεν είναι καθόλου δίκαιο αυτό που κάνεις!

ΦΙΝ: Είναι δεν είναι, εσύ ήσουν εδώ μέσα, εσύ τον χειριζόσουν! Τώρα εγώ τι θες να κάνω, να πάω να πω στο συμβούλιο πως τριάντα χρόνια αφήγησης τινάζονται στον αέρα επειδή ο Μάρτιν απλά πέθανε;!

Η Μάρθα ετοιμάζεται ν' απαντήσει αναλόγως, όταν στην πόρτα εμφανίζεται ο Όσκαρ καταϊδρωμένος.

ΟΣΚΑΡ: Αδύνατον!

ΦΙΝ: Αδύνατον!

ΟΣΚΑΡ: Είναι πραγματικά αδύνατον. Το... καταλάβετε κι εσείς;

ΦΙΝ: Τι- τι άκουσες;

ΜΑΡΘΑ: Τι τρέχει Όσκαρ;

ΟΣΚΑΡ: Η μέρα είναι δύσκολη.

ΜΑΡΘΑ: Πολύ.

ΟΣΚΑΡ: Ναι. Δηλαδή... και μ' αυτόν τον τρόπο είναι δύσκολη, είναι πολύ δύσκολη, και για σας- για σας φυσικά ένα παραπάνω δύσκολη... Κι αν- αν έλεγα πως δεν το περίμενα θά 'ταν ψέμα, θά 'ταν πραγματικά ψέμα, ωστόσο πάντα ελπίζεις για το καλύτερο, ελπίζεις πως τα πράγματα δε θά 'ναι τόσο...

ΜΑΡΘΑ: Τι τρέχει, ποιο είναι το πρόβλημα;

ΟΣΚΑΡ: Το πρόβλημα είναι... πως είναι άκαμπτος...

Πάγωμα.

ΟΣΚΑΡ: Α- ακλόνητος, σαν άγαλμα... ακριβώς σαν άγαλμα... Ήλπιζα πως δε θά χαμε φτάσει σε τέτοιο σημείο, αλλά... Παρέμεινε στην ίδια θέση γι' αρκετές ώρες... Κι η ζέστη, η αναθεματισμένη ζέστη μας την έκανε τη δουλειά, μας πρόλαβε... Πρέπει να σας πω... Είμαστε σε rigor mortis. Για τα καλά... Η μεταφορά- η μεταφορά σ' αυτό το στάδιο, δεν ενδείκνυται.

Κοιτάζονται.

ΦΙΝ: Ορίστε. Κι ο ίδιος ο Μάρτιν δε θέλει να ξεκουνηθεί από δω μέσα. Τι με κοιτάς;

ΜΑΡΘΑ: Γιατί δεν ενδείκνυται;

ΟΣΚΑΡ: Είναι αδύνατον. Πραγματικά αδύνατον, τα γόνατα... Και τα χέρια. Δε μπορώ να τον φέρω σε μια ευθεία δε μπορώ ν' απομακρύνω το σπαθί, δε μπορώ ν' αφαιρέσω την πένα. Δηλαδή θα μπορούσα να τ' αφαιρέσω, αλλά θα πρέπει ν' ασκήσω πίεση, βίαιη πίεση. Και... κάτι τέτοιο δε θά 'ταν καλό...

ΜΑΡΘΑ: Δεν ακούω...

ΟΣΚΑΡ: Λίγο νωρίτερα αν προλαβαίναμε, λίγο νωρίτερα, τα πράγματα θά' ταν διαφορετικά. Βλέπετε όταν το σώμα φτάνει σ' αυτό το στάδιο-

ΜΑΡΘΑ: Μη μου πεις τι κάνει το σώμα, δε μ' ενδιαφέρει καθόλου τι κάνει το σώμα!

ΟΣΚΑΡ: Μάλιστα.

ΜΑΡΘΑ: Μ' ενδιαφέρει να γίνει ό,τι πρέπει να γίνει. Ό,τι είναι να γίνει.

ΟΣΚΑΡ: Μάλιστα...

ΜΑΡΘΑ: Μ' ενδιαφέρει να κάνεις ό,τι είναι να κάνεις, που είπες πως μπορείς να το κάνεις και να προχωρήσουμε μ' αυτήν την άβολη και δυσάρεστη κατάσταση στην οποία βρήκα τον άντρα μου σήμερα το πρωί.

ΟΣΚΑΡ: Μάλιστα...

ΜΑΡΘΑ: Μ' ενδιαφέρει να έρθεις και να μου πεις πως τά χεις τακτοποιήσει όλα.

Γι' αυτό δεν είσαι εδώ, για να τα τακτοποιήσεις όλα;

ΟΣΚΑΡ: Μάλιστα.

ΜΑΡΘΑ: Μπορείς να τα τακτοποιήσεις όλα, δε μπορείς;

ΟΣΚΑΡ: Μπορώ, πώς δε μπορώ...

ΜΑΡΘΑ: Γιατί λοιπόν δεν τα τακτοποιείς όλα;

ΟΣΚΑΡ: Θα- θα να συνεχίσω τις μαλάξεις. Μήπως και... Μέχρι να μαλακώσουν οι αρθρώσεις.

ΜΑΡΘΑ: Αυτό να κάνεις! Να κάνεις τις μαλάξεις.

ΟΣΚΑΡ: Ίσως αν συνεχίσω για κάποια ώρα-

ΜΑΡΘΑ: Να κάνεις τις μαλάξεις!

ΟΣΚΑΡ: Μην ανησυχείτε, εσείς μην ανησυχείτε καθόλου... Υπάρχουν λύσεις. Σε κάθε περίπτωση. Θα- θα βελτιωθούν τα πράγματα-

ΜΑΡΘΑ: Όσο πιο γρήγορα, τόσο το καλύτερο-

ΦΙΝ: Όχι όσο πιο γρήγορα τόσο το καλύτερο-

ΜΑΡΘΑ: Όσο πιο γρήγορα τόσο το καλύτερο!

ΟΣΚΑΡ: Ο Μάρτιν Χο είναι είδωλο. Ο Μάρτιν Χο είναι ο Νοχίρο. Έχω υποχρέωση να σταθώ αντάξιος των περιστάσεων... έχω υποχρέωση.

Λέει ο Όσκαρ και αφού χαιρετήσει τιμητικά το ομοίωμα, πηγαίνει μέσα.

ΜΑΡΘΑ, στο Φιν. Κι εσύ μην κάθεσαι, δελτίο τύπου.

Η Μάρθα κάνει να φύγει προς την άλλη κατεύθυνση.

ΦΙΝ: Α, όχι δελτίο τύπου, όχι δελτίο τύπου έτσι!

ΜΑΡΘΑ: Δε θα το διαπραγματευτούμε.

ΦΙΝ: Φυσικά και θα το διαπραγματευτούμε.

ΜΑΡΘΑ: Μπερδεύεσαι Φιν. Εγώ είμαι η γυναίκα του, εγώ λέω τι θα γίνει με τον Μάρτιν-

ΦΙΝ: Κι εγώ λέω τι θα γίνει με το Νοχίρο-

ΜΑΡΘΑ: Ο Μάρτιν είναι πριν το Νοχίρο-

ΦΙΝ: Τον είδες πώς κάνει; Πώς τον κοιτάζει λες κι είναι τοτέμ; Έχεις ιδέα πόσοι είναι εκεί έξω σαν κι αυτόν; -

ΜΑΡΘΑ: Ο Μάρτιν είναι πριν το Νοχίρο -

ΦΙΝ: Θα πέσουν να μας φάνε ζωντανούς έτσι και μαθευτεί πως η ιστορία δεν έχει τέλος!

ΜΑΡΘΑ: Φιν αρνούμαι... Αρνούμαι ν' αφήνω αυτό εδώ το ξόανο να ορίζει τη ζωή μου! Αρνούμαι ν' αφήνω μια φαντασίωση να μου υπαγορεύει πότε και πώς θα πενήθσω τον άντρα μου! Τέρμα με το ξόανο! Τελεία! Δελτίο τύπου μέχρι το μεσημέρι. Αν δεν το κάνεις εσύ, θα το κάνω εγώ. Κι αν το κάνω εγώ, θά 'ναι πριν το μεσημέρι...

Η Μάρθα φεύγει μέσα.

Σιωπή κι ακινησία για λίγο, βαριά η ατμόσφαιρα, κι οι δυο προσπαθούν να σκεφτούν τι μπορεί να γίνει.

Απροόθυμα και διστακτικά, η Μάρλα πιάνει να γράψει την αναγγελία.

Αναμετριοούνται λίγο με τον Φιν.

ΜΑΡΛΑ: Ίσως- ίσως θα ήταν καλό νά 'μασταν έτοιμοι...

ΦΙΝ: Ναι, θά 'ταν... Θά 'ταν πολύ καλό νά 'μασταν έτοιμοι...

Ο Φιν υποκύπτει και της δίνει το OK.

ΜΑΡΛΑ: Από πού, από πού να ξεκινήσουμε;

ΦΙΝ: Σάμπως και ξέρω;...

ΜΑΡΛΑ: Ο γνωστός συγγραφέας του φανταστικού Μάρτιν Χο, χάθηκε χθες το βράδυ-... Ανόητη. Δε χάθηκε...

Η Μάρλα σβήνει, το πιάνει από την αρχή.

ΜΑΡΛΑ: Ο πολυβραβευμένος συγγραφέας του φανταστικού Μάρτιν Χο, δημιουργός της επικής πενταλογίας Ο Τρόπος των Θεών -

ΦΙΝ: Μην αναφέρεις την πενταλογία.

ΜΑΡΛΑ: Όχι;

ΦΙΝ: Φέρνει την προσοχή στο βιβλίο.

ΜΑΡΛΑ: Σωστά... Τον πολυαγαπημένο μας συγγραφέα αποχαιρετούμε σήμερα-

ΦΙΝ: Ούτε σήμερα. Μου χτυπάει στα μηνίγγια το σήμερα, ασ' το πιο αόριστο...

ΜΑΡΛΑ: Ο... αιφνίδιος θάνατος του διεθνούς φήμης συγγραφέα- Πολύ... πολύ ψυχρό, καλύτερα... Ο πολυαγαπημένος Μάρτιν Χο, ο... πολυαγαπημένος μας Μάρτιν-...

Η Μάρλα φορτίζεται, ο Φιν δίνει τη λύση.

ΦΙΝ: Με λύπη ανακοινώνουμε τον αιφνίδιο θάνατο του πολυαγαπημένου μας συγγραφέα, συζύγου, πατέρα και φίλου... που μας άφησε ξεκρέμαστους τελευταία στιγμή να τρέχουμε και να μη φτάνουμε. Το κενό που μένει στις καρδιές μας είναι ανεκπλήρωτο, καθώς και το έργο που αφήνει πίσω του. Απ' ότι φαίνεται.

ΜΑΡΛΑ: Κύριε Φιν...

ΦΙΝ: Τό γραψες;

ΜΑΡΛΑ: Σας διαβεβαιώ πως δεν ήθελε-

ΦΙΝ: Κι εγώ σε διαβεβαιώ, ήθελε. Μια χαρά ήθελε. Γι' αυτό ζούσε. Για να βρίσκει δυσκολίες, να δημιουργεί κόντρες και να φέρνει τα πάνω – κάτω...

ΜΑΡΛΑ: Όχι-

ΦΙΝ: Αν μας έβλεπε τώρα από καμιά μεριά θα γελούσε και θα το ευχαριστιόταν.

ΜΑΡΛΑ: Δεν είχε τέτοια πρόθεση.

ΦΙΝ: Τον ξέρω καλύτερα και περισσότερο από σένα. Του άρεσε να περιμένει αντίδραση απ' το χάος που δημιουργούσε... Τριάντα χρόνια, κάθε βιβλίο με τσιγκέλι και βάσανο.

ΜΑΡΛΑ: Προσπάθησε... Γι' αυτό το τέλος, δεν πέρασε μέρα που δεν προσπάθησε, ήθελε να είναι το καλύτερο βιβλίο απ' όλα όσα έχει γράψει.

ΦΙΝ: Και για δεσ που βρέθηκε. Το έργο μιας ολοκληρωτής ζωής να μην έχει τέλος.

ΜΑΡΛΑ: Γιατί κανένας δεν περίμενε πως...

ΦΙΝ: Εγώ έπρεπε να το περιμένω. Τριάντα χρόνια φίλος του, έπρεπε να το περιμένω. Κι όχι μόνο να το περιμένω, αλλά έπρεπε νά 'χα κάνει και κάτι... νωρίτερα.

ΜΑΡΛΑ: Σαν τι νά χατε κάνει;

ΦΙΝ: Χμ;

ΜΑΡΛΑ: Τι θα μπορούσατε νά χετε κάνει νωρίτερα;

Κοιτάζονται.

ΦΙΝ: Πόσο καιρό είσαι βοηθός του;

ΜΑΡΛΑ: Τρία χρόνια.

ΦΙΝ: Σε κράτησε τόσο...

ΜΑΡΛΑ: Τρία χρόνια δεν είναι και τόσο πολύ...

ΦΙΝ: Εξαρτάται πώς το εννοείς. Η Μάρθα άντεξε έξι μήνες και της φάνηκε πολύ. Έξι μήνες και τα παράτησε, κόντεψε να την τρελάνει.

ΜΑΡΛΑ: Εγώ δεν είχα πρόβλημα. Δουλεύαμε καλά μαζί.

Ο Φιν την κοιτάζει καλά-καλά.

ΦΙΝ: Μέσα στο γραφείο;

ΜΑΡΛΑ: Χμ;

ΦΙΝ: Σ' άφηγε και μέσα στο γραφείο; Να δουλεύεις μαζί του στο γραφείο;

ΜΑΡΛΑ: Ναι.

ΦΙΝ: Θα πρέπει να σε συμπαθούσε πολύ.

ΜΑΡΛΑ: Έκανα ό,τι ζητούσε κι αποτελεσματικά.

(Καταλαβαίνει πόσο λάθος ακούστηκε)

Θέλω να πω, συνεργαζόμασταν μια χαρά, όλα κυλούσαν ομαλά.

ΦΙΝ: Σε κράτησε τρία χρόνια, σ' είχε από κοντά και σ' άφηγε να δουλεύεις μέσα στο γραφείο... Περνούσε πολλές ώρες μαζί σου.

Η Μάρλα άβολα.

ΜΑΡΛΑ: Η δουλειά. Για τη δουλειά. Ήταν σε κρίσιμο σημείο. Πέντε βιβλία, τόσες πληροφορίες... Ξεχνούσε, δε θυμόταν τι έχει γίνει. Χρειαζόταν κάποιον δίπλα του να του θυμίζει τι έχει γίνει.

ΦΙΝ: Μόνο για να του θυμίζεις σ' είχε δίπλα του;

Κοιτάζονται. Η Μάρλα επιστέφει στην αναγγελία.

ΜΑΡΛΑ: Ο διεθνούς φήμης συγγραφέας Μάρτιν Χο, έφυγε σήμερα απ' τη ζωή, χτυπημένος από ανεύρυσμα, σε ηλικία εξηντα-τεσσάρων χρόνων-

ΦΙΝ: Μη βάλεις ηλικία.

ΜΑΡΛΑ: Ο αιφνίδιος χαμός του, αφήνει τεράστιο κενό-

ΦΙΝ: Στην οικογένεια και τους φίλους του. Θα θυμόμαστε πάντα, τις αμέτρητες συγκινήσεις που μας πρόσφερε, με αγάπη. Με πολλή, πολλή αγάπη... Και δεν ήταν μόνο η δουλειά. Είχατε ιδιαίτερη σχέση οι δυο σας.

ΜΑΡΛΑ: Τον καταλάβαινα. Τελευταία, είχε παραγίνει το κακό. Ένιωθε πως κανένας δεν τον καταλαβαίνει.

ΦΙΝ: Σώπα. Παρεξηγημένος ο Μάρτιν;

ΜΑΡΛΑ: Παραπονεμένος.

ΦΙΝ: Άρα έχω δίκιο, είχατε ιδιαίτερη σχέση.

ΜΑΡΛΑ: Κύριε Φιν, δεν τον δέχομαι τον υπαινιγμό-

ΦΙΝ: Δε με νοιάζει Μάρθα.

ΜΑΡΛΑ: Μάρλα!

ΦΙΝ: Μου είναι αδιάφορο το τι συνέβαινε μεταξύ σας -

ΜΑΡΛΑ: Δε συνέβαινε!-

ΦΙΝ: Σημασία έχει πως σ' εμπιστευόταν. Περισσότερο απ' οποιαδήποτε άλλη βοηθό του, απ' ό,τι φαίνεται περισσότερο κι απ' τη Μάρθα- Ναι... Όχι στη Μάρθα. Σ' εσένα θα τό λεγε. Αν υπήρχε ένας άνθρωπος που θα τό λεγε, αυτή ήσουν εσύ...

ΜΑΡΛΑ: Τι να λεγε;

ΦΙΝ: Χθες βράδυ, τις τελευταίες του στιγμές με το σπαθί στο χέρι, είχε ένα τέλος στο μυαλό του. Κι εσύ αυτό το τέλος, το ξέρεις.

Κοιτάζονται, η Μάρλα προσπαθεί να τον αποφύγει.

ΜΑΡΛΑ: Με όλο το σεβασμό κύριε Φιν, νομίζω πως τό 'χετε χάσει.

ΦΙΝ: Στο είπε...

ΜΑΡΛΑ: Πέρα απ' την επιστροφή του Νοχίρο, δε μου είπε τίποτα...

ΦΙΝ: Μάρλα... ο Μάρτιν δεν ήταν σαν εμάς. Ο Μάρτιν είχε υποχρεώσεις. Είχε μια ολόκληρη στρατιά πίσω του. Μια στρατιά που τον στήριζε και περίμενε απ' αυτόν. Όλος αυτός ο κόσμος που τον αγάπησε... χωρίς τέλος, μένει ξεκρέμαστος... Μένει μετέωρος και δυσανεκτός... Καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό; Τι χάος αφήνει πίσω του χωρίς τέλος;

ΜΑΡΛΑ: Καταλαβαίνω.

ΦΙΝ: Α να γεια σου, επιτέλους και λίγη λογική! Το έργο μιας ολόκληρης ζωής, δε μπορεί να μείνει ανολοκλήρωτο!

ΜΑΡΛΑ: Έμεινε όμως... Ανολοκλήρωτο...

ΦΙΝ: ... Έμεινε, έμεινε, κι αν έμεινε, μπορεί να διορθωθεί. Μπορεί κάποιος άλλος, κάποιος κοντινός του ακολουθώντας τις οδηγίες του... να το ολοκληρώσει...

ΜΑΡΛΑ: Να γράψει κάποιος άλλος το τέλος;!

ΦΙΝ: Σσς! Σσσς!

ΜΑΡΛΑ: Πώς γίνεται κάποιος άλλος να γράψει το τέλος;

Μπαίνει ο Όσκαρ καταπονημένος.

ΟΣΚΑΡ: Κάπως, κάπου πηγαίνουμε, βελτιώθηκε η κατάσταση. Είναι πλέον πάνω στο φορείο. Βέβαια με τα χέρια ψηλά... όσο κι αν προσπάθησα, οι μυς δε χαλαρώνουν. Δεν αφήνει ούτε το σπαθί, ούτε την πένα. Που με κάποιον τρόπο είναι ποιητικό. Ναι. Είναι ποιητικό... Ίσως θα μπορούσαμε να τον αποχαιρετίσουμε μ' αυτόν τον τρόπο. Με το κατάνα του Νοχίρο... Θέλω να πω, υπάρχουν ένα σωρό τρόποι για να αποχαιρετήσουμε κάποιον, και η τελική απόφαση είναι πάντα της οικογενείας, αλλά τόση ώρα που τον βλέπω με το Σάιντο... δεν ξέρω- μου δίνει μια αίσθηση σα να μη θέλει να τ' αφήσει ένα πράγμα, σα να κρατιέται απ' αυτό.

ΦΙΝ: Απ' το σπαθί...

ΟΣΚΑΡ: Ακούγεται- ακούγεται παράλογο το ξέρω-

ΦΙΝ: Όχι, αλίμονο...

ΟΣΚΑΡ: Αν το σιεφτείτε... οι τελευταίες του στιγμές... Θέλω να πω, έγραφε τις τελευταίες του στιγμές, δεν έγραφε;... Απ' τη μια έγραφε, απ' την άλλη είχε το σπαθί στο χέρι... Που πάει να πει... Κάτι θα σήμαινε γι' αυτόν. Δε μπορεί να μη σήμαινε, αλλιώς γιατί να το κρατάει;

ΦΙΝ: Είναι υπέροχο, υπέροχο αυτό που σιέφτηκες.

ΟΣΚΑΡ: Αλήθεια; Το βρίσκετε υπέροχο;

ΦΙΝ: Μην το συζητάς.

ΟΣΚΑΡ: Άρα λέτε, μπορεί- μπορεί να γίνει έτσι; Να τον αποχαιρετίσουμε με το σπαθί;

ΦΙΝ: Γιατί όχι; Είναι μια χαρά ιδέα.

ΟΣΚΑΡ: Βρίσιετε;

ΦΙΝ: Στο είπα και πριν πως είναι μια χαρά ιδέα.

ΟΣΚΑΡ: Θα μπορούσαμε να οργανώσουμε μια μεγάλη τελετή κι ο Χο, να κρατάει το σπαθί έτσι, σα μεσαιωνικός ιππότης. Και νά 'χουμε και μια πομπή, που θα μπορεί ν' ακολουθήσει όποιος επιθυμεί- 'Η και ομοίωμα!

ΦΙΝ: Ομοίωμα;

ΟΣΚΑΡ: Θά 'ταν ακόμα καλύτερο να φτιάχναμε ένα ομοίωμα. Σιεφτείτε το, ένα κέρινο ομοίωμά του να κραδαίνει το Σάιντο... όπως ο Νοχίρο.

ΦΙΝ: Ο Χο σε ομοίωμα Νοχίρο;

ΟΣΚΑΡ: Πολύ πιο ταιριαστό για μια μορφή σαν τον Χο. Πιο παραστατικό, ορατό από μακριά, έχει το βάρος και τον όγκο που του πρέπει και ταυτίζεται κι ο δημιουργός με το έργο του... Πιστεύετε δε θα του άρεσε κάτι τέτοιο;

ΦΙΝ: Πιστεύω θα ξετρελαινόταν!

ΟΣΚΑΡ: Ναι;! Άρα συμφωνείτε;

Ακούγεται το κουδούνι της πόρτας.

ΟΣΚΑΡ: Ωπ, οι συνεργάτες μου θα είναι! Δε θα βρήκαν τον παράδρομο, μην ενοχλείστε, ανοίγω εγώ... Για το... για την τελετή τα λέμε πιο μετά, ε;!

(Ο Όσκαρ φεύγει παραμιλώντας)

Και τους είπα, πρώτα κάνουμε κλήση, δε χτυπάμε κουδούνι...

Ο Όσκαρ χάνεται, μένουν Φιν και Μάρλα, συνεχίζουν από πριν.

ΜΑΡΛΑ: Δε γίνεται να γράψει κάποιος άλλος το τέλος.

ΦΙΝ: Νομίζεις θά 'ναι η πρώτη φορά που συμβαίνει;

ΜΑΡΛΑ: Δε γίνεται να το γράψει! Ποιος θα το γράψει; Όποιος και να το γράψει δε θά 'ναι του Μάρτιν. Κι έπειτα, ποιος μπορεί να ολοκληρώσει το βιβλίο;

ΦΙΝ: Εγώ... εσύ... κι οι δυο μαζί...

ΜΑΡΛΑ: ... Οι δυο μας θα γράψουμε-

ΦΙΝ: Σσς, σσσσς! Σιεφτόμαστε λογικά Μάρλα. Λογικά και με γνώμονα το συμφέρον του Μάρτιν.

ΜΑΡΛΑ: Ναι, αλλά πώς θα δώσουμε ένα τέλος που δε θά 'ναι δικό του, θα κοροϊδέψουμε τον κόσμο!

ΦΙΝ: Θά 'ναι δικό του. Εσύ έχεις τις σημειώσεις του.

ΜΑΡΛΑ: Οι σημειώσεις είναι σιέφεις, σιόρπια λόγια από 'δω κι από 'κει-

ΦΙΝ: Που θα μπουν σε μια σειρά και θα γίνουν ό,τι είναι να γίνουν.

ΜΑΡΛΑ: Δε γίνεται κύριε Φιν.

ΦΙΝ: Για πες μου λίγο, λες νά 'θελε το βιβλίο του να μείνει μισό; Πιστεύεις ήθελε να μείνει στην εκατόν δεκάξι σελίδα, πιστεύεις δεν ήθελε να το τελειώσει; Πάλεψε να το γράψει. Μέχρι και με την τελευταία του ανάσα πάλεψε- πώς τό πες, πριν, προσπαθούσε να κάνει το καλύτερο για όλους; Αυτό δεν είπες;

ΜΑΡΛΑ: Αυτό είπα, ναι...

ΦΙΝ: Ήσουν η μόνη που τό 'δες αυτό πάνω του. Η μόνη που τον έβλεπε να δίνει τη μάχη του από τόσο κοντά... Τον στήριζες, τον κατάλαβες, κατάλαβες τι ήθελε να πει, τι περνούσε, τον αγαπούσες-

Η Μάρλα πάει ν' αντιδράσει.

ΦΙΝ: Τον αγαπούσες και δε με γελάς, το βλέπω ότι τον αγαπούσες.

Η Μάρλα πάλι φορτίζεται και την πιάνουν τα ζουμιά.

ΦΙΝ: Κι αν τον ήξερα κάπως... κι αυτός πρέπει να σ' αγαπούσε. Γι' αυτό σ' είχε τόσο κοντά του... Γιατί σ' αγαπούσε. Πες μου τώρα, τι πιο δίκαιο, και σωστό απ' το να τελειώσει το έργο της ζωής του η γυναίκα που αγαπούσε-

Ο Όσκαρ μπαίνει σοκαρισμένος.

ΟΣΚΑΡ: Συγγνώμη...

ΦΙΝ: Τι είναι πάλι Όσκαρ;

ΟΣΚΑΡ: Το κουδούνι πριν... Μια κυρία ήρθε.

Μπαίνει κι η Μάρθα μ' ένα κοστούμι του Χο.

ΜΑΡΘΑ: Έτοιμο το δελτίο τύπου;

Η Μάρθα πιάνει το δελτίο και το δίνει αμέσως στην Μάρθα.

ΦΙΝ: Έτοιμο, αλλά πριν, θα πρέπει να συμφωνήσουμε σε κάποια πράγματα.-

ΟΣΚΑΡ: Συγγνώμη, αλλά δε μπορώ να περιμένω, επείγει. Η κυρία μέσα, λέει θα τον κάψει...

ΜΑΡΘΑ: Τι πράγμα;

ΟΣΚΑΡ: Η κυρία που ήρθε. Επιμένει. Λέει θα τον στείλει για καύση!

ΜΑΡΘΑ: Ποια κυρία;

ΟΣΚΑΡ: Είχα την εντύπωση πως εσείς είστε η πληρεξούσιος του Χο. Δεν είστε;

ΦΙΝ: Η Έμμα...

ΜΑΡΘΑ: Η Έμμα;...

ΦΙΝ: Η Έμμα...

ΟΣΚΑΡ: Λέει πως είναι η νόμιμη πληρεξούσιος της κόρης του. Η κόρη του ως αίμα του είναι η πιο κοντινή του συγγενής και άρα ως πληρεξούσιος της κόρης του...

ΜΑΡΘΑ: Εσύ τη φώναζες;

ΦΙΝ: Εγώ που προσπαθώ να τ' αποσιωπήσω;!

ΟΣΚΑΡ: Είναι η μόνη, η μόνη που έχει δικαίωμα λέει- η μόνη που- ούτε να το πω δε μπορώ, δε βγαίνει...

ΜΑΡΘΑ: Αν όχι εσύ, ποιος τότε;

ΦΙΝ: Ποιος άλλος μπήκε εδώ μέσα;

ΜΑΡΘΑ: Ο γιατρός... Ο Μάγιερς...

ΦΙΝ: Φώναζες τον οικογενειακό τους γιατρό να πιστοποιήσει θάνατο κι αναρωτιέσαι ποιος την ειδοποίησε;

ΜΑΡΘΑ: Τι ήθελες να κάνω;!

ΟΣΚΑΡ: Είναι ένας τρόπος, δε λέω, αλλά... Ο Μάρτιν Χο για καύση; Μόλις πριν δε συμφωνήσαμε να τον αποχαιρετίσουμε με το σπαθί;

ΜΑΡΘΑ: Τι συμφωνήσαμε;

ΟΣΚΑΡ: Το κέρνιο ομοίωμα;... Να κρατά το Σάιντο σαν το Νοχίρο;... Η τελετή με όλες τις τιμές;...

ΜΑΡΘΑ: Αυτό εννοούσες να συμφωνήσουμε σοβαρά;

ΦΙΝ: Υπάρχουν προσδοκίες Μάρθα, ο κόσμος έχει προσδοκίες.

ΜΑΡΘΑ: Ο κόσμος μπορεί να έχει ό,τι θέλει, το δεδομένο όμως είναι ένα! Εγώ αποφασίζω τι θα γίνει με το Μάρτιν! Εγώ έχω την τελευταία λέξη! Ο Μάρτιν είναι δικός μου άντρας και η μόνη που αποφασίζει είμαι εγώ!

Η Έμμα έχει κάνει ήδη είσοδο.

ΕΜΜΑ: Έχεις κάτι που να τ' αποδεικνύει αυτό, κάποιο έγγραφο, κάποιο σύμφωνο συμβίωσης έστω, α, ναι, έχεις εκείνη τη φωτογραφία από την τελετή της καιιάς ώρας... Στο Μπαλί...

ΜΑΡΘΑ: Φιν;-

ΕΜΜΑ: Για φαντάσου! Λίγα λουλούδια στο νερό, μια σχεδιά, κι είσαι παντρεμένη! Τουλάχιστον μπορείς να λες πως είσαι παντρεμένη-

ΜΑΡΘΑ: Θα κάνεις κάτι, ή θα κάνω εγώ;-

ΕΜΜΑ: Γιατί η μαύρη αλήθεια είναι πως το γάμο δεν τον επικύρωσε ποτέ κανείς. Ο γάμος σου καλή μου, είναι άκυρος...

ΟΣΚΑΡ: Άρα ισχύει... Μπορεί- μπορεί να τον στείλει...

ΦΙΝ: Να κρατήσουμε μια ισορροπία παρακαλώ;

ΕΜΜΑ: Εσύ σουπιά, βγάζεις το σκασμό!

ΦΙΝ: Έμμα... !

ΕΜΜΑ: Χρόνια σ' άφηνα να χορεύεις γύρω απ' τον άντρα μου, χρόνια σ' άφηνα να τον κατευθύνεις... Δεν πιστεύω να νόμιζες πως θα σ' άφηνα να τον κάνεις ό,τι θες και στο θάνατο...

Η Μάρθα στο άκουσμα "τον άντρα μου" γελάει και βάζει στόχο το Νοχίρο. Προχωρά να σταθεί μπροστά του.

ΕΜΜΑ: Έτσι νόμιζες; Πως θα συνεχίσεις να κάνεις ό,τι θες; Το πανηγύρι τελειώνει σήμερα!

ΜΑΡΘΑ, *στο Νοχίρο:* Ααααα! Είσαι ένα τέρας!

ΟΣΚΑΡ: Κυρία, σας εκλιπαρώ να το σιεφτείτε ξανά... Υπάρχουν τόσες επιλογές-

ΕΜΜΑ: Για ακούστε λίγο πως θα πάει το πράγμα... Η διαθήκη θ' ανοιχτεί μέσ' στις επόμενες μέρες...

Η Έμμα πασάρει ένα έγγραφο στο Φιν.

ΜΑΡΘΑ, *στο Νοχίρο:* Αυτή είναι η εκδίκησή σου;! Αυτή είναι η τιμωρία μου που ήθελα να μας αφήσεις ήσυχους; Να τον κάνεις στάχτες;

ΕΜΜΑ: Κι αν τυχόν υπάρξουν ασυνέπειες, νά 'στε βέβαιοι πως θα προσβληθεί.

ΦΙΝ, *κοιτάζοντας το έγγραφο:* Έμμα... το παρακάνεις.

ΕΜΜΑ: Βρίσκεις Φιν;

ΜΑΡΘΑ, *στο Νοχίρο:* Δε φτάνει που τού 'χες πάρει το μυαλό, τώρα θες να μου το πάρεις κι απ' τα χέρια;! Τίποτα δε σου φτάνει;...

ΦΙΝ: Σίγουρα το παρακάνεις.

ΕΜΜΑ: Δε μου λες; Αν κανονίσω ο θάνατος να μην ανακοινωθεί μέχρι και την κυκλοφορία του βιβλίου, πάλι το παρακάνω;

Το μάτι του Φιν γυαλίζει.

ΦΙΝ: Μέχρι- μέχρι-

ΜΑΡΘΑ, *στο Νοχίρο:* Είσαι κτήνος, τομάρι και παχύδερμο...

ΕΜΜΑ: Άμεση καύση κι επίσημο ανακοινωθέν θανάτου μετά την κυκλοφορία του βιβλίου. Πώς σου φαίνεται;

ΜΑΡΘΑ, *στο Νοχίρο:* Ανισσόροπος, καθίκι, τιποτένιος.

ΦΙΝ: Θα μπορούσαμε- θα μπορούσαμε μετά την κυκλοφορία του βιβλίου να οργανώσουμε μια τελετή στη μνήμη του... Και να είναι όσο μεγάλη και φαντασμαγορική του αρμόζει...

ΟΣΚΑΡ: Μισό- μισό λεπτό, συμφωνείτε δηλαδή!;

ΦΙΝ: Όσκαρ, όλα θα ληφθούν υπ' όψιν-

ΟΣΚΑΡ: Τι θα ληφθεί υπ' όψιν, άμα πάει για καύση, τέρμα, δεν έχουμε να λάβουμε τίποτα υπ' όψιν!

ΦΙΝ: Υπάρχουν παράμετροι της οικογενείας-

ΕΜΜΑ: Και πάνω απ' όλα η θέληση της οικογενείας-

ΟΣΚΑΡ: Με όλο το σεβασμό, νομίζω πως η οικογένεια δεν τον σέβεται καθόλου!

ΕΜΜΑ, *στον Φιν:* Ποιος είπαμε πως είναι αυτός και χώνεται;

ΟΣΚΑΡ: Ο κόσμος του είμαι! Εγώ είμαι η στρατιά του, ο στρατιώτης του, και χώνομαι γιατί εσείς, δεν τον σέβεστε καθόλου!

ΦΙΝ: Μην ανεβάζουμε τους τόνους, δεν υπάρχει λόγος, θα τα κάνουμε όλα όπως πρέπει, όλα θα γίνουν σωστά-

ΜΑΡΘΑ, *στ' αντί του Όσκαρ:* Μην τον ακούς, θα σε γελάσει-

ΦΙΝ: Θα οργανωθεί μια τελετή που να τιμά και να εξαιρεί τα κατορθώματά του-

ΟΣΚΑΡ: Αν είναι να πάει για καύση, να το βράσω.

ΦΙΝ: Τι σημασία έχει τι γίνεται με το σώμα όταν το έργο-

ΟΣΚΑΡ: Όχι και πάλι όχι! Δε θα το επιτρέψω! Ο Χο κυρία, είναι εθνικός ήρωας, εθνικός θησαυρός! Έστησε έναν ολόκληρο μύθο, μεγάλωσε μια γενιά με αξίες και ήθος! Δε μπορείτε να τον στείλετε για καύση έτσι απλά! Που να πάρει, θα μπορούσαμε ακόμα και να τον βαλσαμώσουμε και να τον κρατήσουμε όπως είναι σε προθήκη και σας διαβεβαιώ, όλοι θα χειροκροτούσαν με την επιλογή!

ΦΙΝ, στην Έμμα: Υπάρχει περίπτωση ν' αλλάξεις γνώμη;

ΕΜΜΑ: Εγώ; Τό 'δες το χαρτί, επιθυμία της Λούσι...

ΦΙΝ: Γιατί καύση, καύση γιατί;

ΜΑΡΘΑ: Γιατί έτσι τον εκμηδενίζει... Μόνο έτσι τον σβήνει τελείως και μένει μόνο αυτός!...

ΟΣΚΑΡ: Ποιος αυτός;

ΦΙΝ: Όσκαρ; Σου υπόσχομαι πως θα λυθεί το ζήτημα-

ΜΑΡΘΑ: Όσκαρ; Το βιβλίο δεν έχει τέλος.

ΟΣΚΑΡ: ... Πώς;

ΜΑΡΘΑ: Το τέλος του πέμπτου βιβλίου-

ΦΙΝ: Τι κάνεις;-

ΜΑΡΘΑ: Ο Μάρτιν δεν πρόλαβε να το γράψει. Έφυγε πριν το γράψει-

ΦΙΝ: Όχι, όχι δεν είναι έτσι!

ΜΑΡΘΑ: Ακούς τι σου λέω; Τέλος δεν υπάρχει! -

ΦΙΝ: Μάρθα! Η Μάρθα είναι συντετριμμένη, η λύπη της αυτή τη στιγμή-

ΜΑΡΘΑ: Τέλος, δεν υπάρχει!

ΦΙΝ: Το βιβλίο είναι στο τυπογραφείο, όλα είναι έτοιμα, το βιβλίο θα κυκλοφορήσει στην ώρα του, δεν υπάρχει κανένα απολύτως πρόβλημα-

Η Μάρθα με μια γρήγορη κίνηση καταφέρνει και παίρνει τις εκατόν- δεκάξι σελίδες πριν την προλάβει ο Φιν και τις πασάρει στον Όσκαρ.

ΜΑΡΘΑ: Εκατόν δεκάξι σελίδες. Αυτές που ο κύριος από δω με μανία πήρε

κάτω απ' τον Μάρτιν... Δες και κρίνε μόνος σου αν όσα λέει στέκουν.

Ο Όσκαρ τους κοιτάζει όλους, μετά τις σελίδες.

ΟΣΚΑΡ: Εκατόν δεκάξι σελίδες;...

ΜΑΡΘΑ: Εκατόν δεκάξι και τελευταίες.

ΦΙΝ: Δεν είναι- δεν είναι ακριβώς έτσι τα πράγματα-

ΜΑΡΘΑ: Εκατόν δεκάξι κι άλλες δεν έχει.

ΟΣΚΑΡ, διαβάζοντας: “Κανένας δεν τον ήθελε σ’ αυτόν τον κόσμο, κανένας δεν τον περίμενε, μα μια αόρατη κλωστή τον τραβούσε να γυρίσει...” Αυτές είναι οι τελευταίες του λέξεις;

ΦΙΝ: Όσκαρ, αυτό πρέπει να μείνει μεταξύ μας. Θυμήσου αυτό που λέγαμε νωρίτερα, ε; Είναι το μυστικό του Νοχίρο αυτό.

ΟΣΚΑΡ: Το μυστικό του Νοχίρο...

ΦΙΝ: Είναι πολύ σημαντικό να κρατηθεί το μυστικό Όσκαρ, είναι πολύ σημαντικό να μην το μάθει κανείς. Πρέπει να μείνει τελείως μεταξύ μας, συμφωνούμε πως θα μείνει τελείως μεταξύ μας;

ΟΣΚΑΡ: Να μείνει μεταξύ μας, αλλά... με το Νοχίρο τι θα γίνει;...

Κοιτάζονται.

ΦΙΝ: Αν- αν μου δώσεις τις σελίδες, θα βρούμε τι θα γίνει... στο υπόσχομαι...

Ο Φιν κάνει να πάρει τις σελίδες, ο Όσκαρ τις προστατεύει μαλακά.

ΟΣΚΑΡ: Οι σελίδες μένουν μαζί μου... Είναι οι τελευταίες του λέξεις και μένουν μαζί μου...

Ο Όσκαρ περίλυπος και με πολύ σεβασμό, αποχωρεί προς το γραφείο.

ΦΙΝ, στη Μάρθα: Τώρα τι κατάλαβες ε; Τι κατάλαβες;

Ο Φιν ακολουθεί τον Όσκαρ.

Το βλέμμα της Μάρθας πέφτει πάνω στη Μάριλα που δεν ξέρει τι να κάνει.

ΜΑΡΘΑ: Εσύ τι κοιτάς; Δεν πας μαζί τους;

Η Μάριλα φεύγει μέσα.

Μένουν Μάρθα και Έμμα. Η Μάρθα θα βάλει άλλο ένα ποτό. Η Έμμα θ' ακολουθήσει και θα βάλει δικό της.

ΕΜΜΑ: Η μικρή; Καινούργια;...

ΜΑΡΘΑ: ... Όχι και τόσο...

ΕΜΜΑ: Πάνω από χρόνο;

ΜΑΡΘΑ: Τι χρόνο; Ρίζες κοντεύει να βγάλει εδώ μέσα.

ΕΜΜΑ: Ναι ε; Πώς και δεν πήρε πόδι;

ΜΑΡΘΑ: Απ' όλες τις φιλόδοξες που έστειλε ο Φιν, αυτή ήταν η πιο ακίνδυνη. Ήσυχη, ευγενική, εργατική, δε μιλούσε πολύ, δε χασιογελούσε με τ' αστεία του...

ΕΜΜΑ: Μμμ... σαν εσένα.

ΜΑΡΘΑ: Καμία σχέση. Καμία σχέση μ' εμένα. Αυτή τον καταλάβαινε.

ΕΜΜΑ: Έλα...

ΜΑΡΘΑ: Εγώ τον έχασα... Κάπου μέσα στην αφήγηση και τον όγκο... έχασε αυτός γιατί κάνει ό,τι κάνει, κι εγώ, έχασα αυτόν. Η μικρή όμως τον καταλάβαινε. Και μ' ανακούφιζε, μ' ανακούφιζε τόσο πολύ να μη χρειάζεται να προσπαθώ να τον καταλάβω εγώ κάθε μέρα... Να μη χρειάζεται να 'μαι κάθε μέρα εκεί, στις επάλξεις...

ΕΜΜΑ: Της τον άφησες δηλαδή.

Η Μάρθα πάει ν' αντιδράσει.

ΕΜΜΑ: Δεν είναι κακό. Κι εγώ τον άφησα. Όταν με κούρασε πέρα από κάθε

λογική, αυτό έκανα. Τον άφησα σ' εσένα.

ΜΑΡΘΑ: Έτσι σε βολεύει να λες...

ΕΜΜΑ: Έτσι έγινε.

ΜΑΡΘΑ: Αν τον είχες αφήσει εσύ πρώτη δε θα τρωγώσουν να βγάλεις το γάμο μου άκυρο.

ΕΜΜΑ: Δεν τρώγομαι. Είναι άκυρος.

ΜΑΡΘΑ: Ο γάμος μου-

ΕΜΜΑ: Είναι νομικά άκυρος.

ΜΑΡΘΑ: Αυτό που πας να κάνεις- Αυτό έκανες πάντα, προσπαθείς να περάσει το δικό σου, να επιβληθείς-

ΕΜΜΑ: Δεν έχω καμιά όρεξη να επιβληθώ.

ΜΑΡΘΑ: Τότε γιατί είσαι εδώ;

ΕΜΜΑ: Η Λούσι... Ο πατέρας είναι δικός της λέει κι αυτή έχει την τελευταία λέξη στο τι θα γίνει μαζί του.

ΜΑΡΘΑ: Η Λούσι...

ΕΜΜΑ: Παιδί του είναι, εκείνη αποφασίζει.

ΜΑΡΘΑ: “Απ’ το αίμα δεν ξεφεύγεις. Κι αν του γυρίσεις την πλάτη, αυτό πάλι εκεί είναι, να σε κυνηγά. Γιατί είναι αυτό που μένει. Και μέχρι να πάρει αυτό που θέλει, θα ζητά...”

ΕΜΜΑ: Τρίτος τόμος δεν είναι αυτό;

ΜΑΡΘΑ: Ο λόγος που βγάζει η αφεντιά του πριν επιτεθεί στο στράτευμα...

ΕΜΜΑ: “Απ’ το αίμα δεν ξεφεύγεις...” Εδώ που τα λέμε, αν τού ‘χεις κάνει ένα κάρο στραβές, πώς να ξεφύγεις; Στο φυλάει και σε περιμένει...

ΜΑΡΘΑ: Καύση λοιπόν. Αυτό αποφάσισε η Λούσι να μείνει απ’ το Μάρτιν...

ΕΜΜΑ: Προτιμάς να τον ντύσουμε Νοχίρο και να τον εκθέσουμε σε λαϊκό προσκύνημα;

ΜΑΡΘΑ: Προτιμώ να βάλω φωτιά σ’ αυτό εδώ...

ΕΜΜΑ: Δύσκολο να στέκεσαι δίπλα του.

ΜΑΡΘΑ: Με τράβηξε στον κόσμο του. Με παρέσυρε μ' όλη την προσοχή, τη φροντίδα, τα μεγάλα λόγια, το ταξίδι του ήρωα...

ΕΜΜΑ: Χα! Το ταξίδι του ήρωα...

ΜΑΡΘΑ: Ο ίδιος αγώνας, η ίδια αποστολή ξανά και ξανά.

ΕΜΜΑ: Ο μύθος τρομάρα του. Με πρόσχημα την τιμή και το δίκαιο.

ΜΑΡΘΑ: Να γράφει, να σβήνει, να γράφει και να μην τελειώνει, κι όλο να το πιάνει από την αρχή, όλο κύκλος...

ΕΜΜΑ: Σ' αλλάζει η ζωή μαζί του... Σε κάνει στρουφνή, πικρόχολη.

ΜΑΡΘΑ, *στο Νοχίρο:* Αυτός φταίει. Αυτός μπαστακώθηκε ανάμεσά μας, κάθε μέρα- Τρεις είμασταν σ' αυτό το γάμο.

ΕΜΜΑ: Δεν τα βάζεις εύκολα μ' ένα θεό...

ΜΑΡΘΑ: Κι όμως. Λίγο ακόμα ήθελε. Λίγο ακόμα νά 'κλεινε τη ρημάδα την ιστορία του και θα ησυχάζαμε...

ΕΜΜΑ: Και τώρα αυτός στέκεται εδώ... κι ο Μάρτιν...

Κοιτάζονται.

ΜΑΡΘΑ: Τι λες να ήθελε; Αν ήξερε πως αυτό είναι το τέλος...

ΕΜΜΑ: Τι θά 'θελε να γίνει;... Με τον ίδιο του, ή μ' αυτό;

Μπαίνει ο Όσκαρ, ακόμα με τις σελίδες στο χέρι.

Ο Φιν ακολουθεί τις σελίδες, κι η Μάρλα κρατάει σφιχτά τις δικές της σημειώσεις.

ΟΣΚΑΡ: Δεν πάλευε να γίνει αυτοκράτωρας, την ισορροπία πάλευε ν' αποκαταστήσει. Πάλευε για το δίκαιο και το σωστό σ' ένα σαθρό κόσμο!

ΦΙΝ: Γι' αυτό πρόδωσε όποιον βρέθηκε στο διάβα του;

ΟΣΚΑΡ: Έκανε ό,τι έκανε για νά 'ρθει η ισορροπία. Είχε χρέος να το κάνει!

ΕΜΜΑ: Σαν όλους τους τύραννους του κόσμου...

ΟΣΚΑΡ: Μια φορά, αυτοκράτωρας δεν πάλευε να γίνει.

ΜΑΡΛΑ: Και δε μπορεί να γίνει αυτοκράτωρας.

ΦΙΝ: Γιατί;

ΜΑΡΛΑ: Ο Μάρτιν, την είχε απορρίψει την ιδέα.

ΕΜΜΑ, *στη Μάρθα:* Να κι η ήσυχη...

ΟΣΚΑΡ, *αποσβολωμένος:* Την είχε απορρίψει;...

ΜΑΡΛΑ: Πολύ αίμα στα χέρια του...

ΦΙΝ: Αυτό διορθώνεται. Μπορεί να εξιλεωθεί.

ΜΑΡΛΑ: Δε νομίζω. Ο μόνος τρόπος να εξιλεωθεί, είναι να πεθάνει.

ΦΙΝ: Τον σκοτώνουμε δηλαδή... Σκοτώνουμε τον ήρωα...

ΜΑΡΘΑ: Αν εκπληρώσει το σκοπό του, ποιο το πρόβλημα;

ΦΙΝ: Το πρόβλημα- Δεν παρακολουθούμε τον ήρωα σε πέντε βιβλία για να μας πεθάνει στο τέλος. Δε σκοτώνουμε τον ήρωα. Τον ήρωα τον κρατάμε!

ΜΑΡΘΑ: Ποιος το λέει;

ΦΙΝ: Το κοινό αίσθημα το λέει. Τον παρακολουθούμε τον ήρωα, ζούμε μαζί του, συμπάσχουμε με τα παθήματα, χαιρόμαστε με τις χαρές του! Είμαστε κι εμείς ο ήρωας, γινόμαστε ένα μ' αυτόν, ένα- ταυτιζόμαστε μαζί του! Αν τον σκοτώσουμε τι λέμε στον κόσμο, πως κι εσύ μια μέρα θα πας υπέρ πίστεως και πατρίδος;

ΜΑΡΘΑ: Το βρίσκεις προτιμότερο να του πούμε πως θα γίνει αυτοκράτωρας;

ΦΙΝ: Δεν καταλαβαίνεις...

ΜΑΡΛΑ: Να- να σημειώσω πως είναι και γόνος θεάς; Και να θέλει δε μπορεί να πεθάνει.

ΕΜΜΑ: Στείλ' τον εξορία τότε. Εξορία στο εσαεί. Αυτή είναι η λύση. Στον κάτω κόσμο, από 'κει πού 'ρθε.

ΟΣΚΑΡ: Αλίμονο...

ΕΜΜΑ: Πώς;

ΟΣΚΑΡ: Δε φτάνει που θέλετε να στείλετε το Χο για καύση, θα στείλετε και το Νοχίρο στον κάτω κόσμο.

ΕΜΜΑ: Πρόδωσε και σφάγιασε, δεν έκατσε καλά και δεν ήτανε κανένα αρνάκι. κάποια στιγμή πρέπει να τιμωρηθεί.

ΟΣΚΑΡ: Τό 'χετε χάσει το νόημα. Ο Χο έφτιαξε έναν ήρωα με τιμή και ήθος. Έφτιαξε ένα δυϊκό χαρακτήρα που συντρίβεται κάτω απ' το βάρος της φύσης του και παλεύει κάθε μέρα για το καλό.

ΕΜΜΑ: Εσύ τό 'χασες το νόημα. Το δυϊκό χαρακτήρα τον έφτιαξε για νά 'χει την ευχέρεια να τον γυρίζει όποτε τον βολεύει.

ΟΣΚΑΡ: Λυπάμαι. Δεν έχετε καμιά συναίσθηση. Η ιστορία είναι η αέναη πάλη ανάμεσα στο καλό και στο κακό.

ΦΙΝ: Ακριβώς. Το καλό στην αφήγηση πάντα νικάει, το ερώτημα δαίμονας ή σωτήρας απαντάται μόνο του, δώσ' μου τις σελίδες.

ΟΣΚΑΡ: Τι να τις κάνεις;

ΦΙΝ: Τι συζητάμε τόση ώρα;

ΟΣΚΑΡ: Τι συζητάμε;

ΦΙΝ: Πώς θα καταλήξει ο Νοχίρο.

ΟΣΚΑΡ: Πώς θα καταλήξει;

ΦΙΝ: Δωσ' μου τις σελίδες και θα δεις.

ΜΑΡΘΑ: Έχει σκοπό να γράψει το τέλος Όσκαρ.

ΟΣΚΑΡ: Να γράψει το τέλος;

ΦΙΝ: Το τέλος πρέπει να γραφτεί είναι αυτονόητο πως πρέπει να γραφτεί.

ΟΣΚΑΡ: Και θα γραφτεί από σένα;

ΦΙΝ, *κουρασμένος πια:* Είναι μισό! Νομίζω πως όλοι καταλαβαίνουμε τι θα πει μισό και πως δε γίνεται να τ' αφήσουμε μισό!

ΜΑΡΘΑ: Γιατί δε γίνεται;

ΦΙΝ: Το έργο μιας ολόκληρης ζωής να μείνει ανολοκλήρωτο;! Αυτό θες για το

Μάρτιν;

ΜΑΡΘΑ: Βλακείες! Το θέμα σου είναι τι θα πεις στο συμβούλιο.

ΦΙΝ: Το τέλος πρέπει να γραφτεί. Υπάρχουν ρήτρες που ορίζουν πως το βιβλίο πρέπει να κυκλοφορήσει.

ΟΣΚΑΡ: Κι οι ρήτρες λένε να το γράφεις εσύ; Πώς θα το γράφεις εσύ;

ΦΙΝ: Ο Χο άφησε σημειώσεις. Θα βασιστούμε στις σημειώσεις.

ΜΑΡΘΑ: Ο Χο δεν άφησε σημειώσεις.

ΕΜΜΑ: Και θα βασιστείτε ποιοι;

ΜΑΡΛΑ: Άφησε σημειώσεις. Ο Μάρτιν υπαγόρευε κι εγώ κρατούσα σημειώσεις.

ΕΜΜΑ: Νά 'τη πάλι η ήσυχη...

ΜΑΡΘΑ: Οι δικές σου εκδοχές θα περάσουν σαν του Μάρτιν;

ΜΑΡΛΑ: Οι εκδοχές μου είναι ιδέες του Μάρτιν!

ΜΑΡΘΑ: Θα βάλεις τέλος σε μια ιστορία που δεν είναι δική σου Φιν;

ΦΙΝ: Η ιστορία δε μπορεί να μείνει ξεκρέμαστη. Αν νομίζεις πως θ' αφήσω την ιστορία ξεκρέμαστη-

ΟΣΚΑΡ: Μα δεν ξέρεις τι θα γίνει. Δεν ξέρεις τι ήθελε να γίνει. Άρα ό,τι και να γράφεις δε θά 'ναι του Χο.

ΦΙΝ: Θα είναι όπως θα τό 'θελε ο Χο.

ΟΣΚΑΡ: Δε μπορείς να ξέρεις πως θα τό 'θελε ο Χο.

ΦΙΝ: Τριάντα χρόνια συνεργάτης του, έχω μια καλή ιδέα για το πώς θα τό 'θελε ο Χο.

ΟΣΚΑΡ: Δε θέλω να το γράφεις εσύ.

ΦΙΝ: Κρίμα, γιατί θα το γράψω. Θα το γράψω και θα τυπωθεί και θα κυκλοφορήσει.

ΟΣΚΑΡ: Κι εγώ θα πω σε όλους πως το βιβλίο τό 'γραψες εσύ κι όχι ο Χο!

ΦΙΝ: Η ιστορία πρέπει να 'χει ένα τέλος! Τι ιστορία λέμε αν δεν υπάρχει τέλος;

ΟΣΚΑΡ: Άρα θα πεις πως είναι του Χο...

ΦΙΝ: Θα πω πως είναι του Χο, γιατί πρέπει να είναι του Χο.

ΟΣΚΑΡ: Και πώς θα το τελειώσεις;

ΦΙΝ: Δεν ξέρω, θα δω. Τις σελίδες παρακαλώ.

ΟΣΚΑΡ: Όχι.

ΦΙΝ: Τις σελίδες Όσκαρ.

ΟΣΚΑΡ: Όχι.

ΦΙΝ: Όσκαρ, άσε τις σελίδες.

ΟΣΚΑΡ: Όχι. -

ΦΙΝ: Είπα δωσ' τις μου!

ΟΣΚΑΡ: Δε σου δίνω τίποτα!

ΦΙΝ: Θα τις καταστρέψεις Όσκαρ, σοβαρέψου!

ΟΣΚΑΡ: Τις σελίδες δεν τις παίρνει κανείς. Είναι οι τελευταίες του λέξεις και δεν τις παίρνει κανείς! Κανείς σας δεν αξίζει ούτε τις σελίδες, ούτε το σπαθί! Να το γράψετε το τέλος σας, αλλά οι σελίδες και το σπαθί ανήκουν στο Νοχίρο. Και σ' όποιον νιώθει Νοχίρο.

Ο Όσκαρ φεύγει προς το γραφείο.

ΦΙΝ: Όσκαρ που πας, έλα εδώ!

Ο Φιν τον ακολουθεί.

Από μέσα ακούγεται ήδη η μάχη των δυο.

ΜΑΡΘΑ: Πάντως, δε νομίζω πως αυτό ήθελε να γίνει...

Λέει η Μάρθα και πηγαίνει κι αυτή προς τα μέσα.

Έμμα και Μάρλα κοιτάζονται. Η Μάρλα τά 'χει χαμένα. Η Έμμα ακολουθεί τη Μάρθα.

Η Μάρλα μένει μόνη της στη σκηνή, να κοιτάζει προς το γραφείο, δεν ξέρει τι να κάνει.

Μέσα διεκδίκηση. Για τις σελίδες, για το σπαθί, για τον Μάρτιν.

ΟΣΚΑΡ, ακούγεται από μέσα: Το κατάννα είναι η ψυχή του Σαμουράι!...

ΕΜΜΑ, ακούγεται από μέσα: Θα του σπάσετε τα δάχτυλα! Πιο σιγά! Τα δάχτυλα!

...

Στις αντιδράσεις της Μάρλας, βλέπουμε πως οι τέσσερις μέσα έχουν αφαιρέσει σπαθί και πένα, σπάζοντας τα δάχτυλα του Χο.

Ξαφνικά σιωπή. Μετά από λίγο, ένας ένας μπαίνουν στο σαλόνι.

Κάποιος κρατάει το σπαθί, κάποιος την πένα, κάποιος τ' απομεινάρια απ' τις σελίδες.

Διασκορπίζονται στο χώρο και ηρεμούν. Ο Φιν κάθεται στο γραφείο και με τις λιγοστές σελίδες που έχουν απομείνει, τις στρώνει για να ξεκινήσει να γράφει.

ΟΣΚΑΡ: Ό,τι και να κάνεις, δε θά ναι του Χο.

ΦΙΝ: Δεν έχει σημασία αν θα ναι του Χο. Ο Χο έφτιαξε ένα μύθο. Έστησε μια ολόκληρη μυθολογία. Κι είναι στα χέρια μας τώρα. Είναι δική μας ευθύνη. Το βιβλίο θα γραφτεί και θα είναι του Χο. Έτσι θα περάσει. Ως έργο του Χο. Και όλα θα πάνε καλά... Όλα θα πάνε καλά...

ΟΣΚΑΡ: “Κανέννας δεν τον ήθελε σ' αυτόν τον κόσμο, κανέννας δεν τον περίμενε, μα μια αόρατη κλωστή τον τραβούσε να γυρίσει...”

Σιωπή λίγο. Από εκεί που κάθεται ο Όσκαρ, σα ν' ακούγεται κάπως να μυζοκλαίει.

ΟΣΚΑΡ: Τελευταία σελίδα... Δεν έχω τέλος... Χωρίς βέβαιο τέλος, πού θα βρω νόημα;

Σκοτάδι.